

ΓΕΡΑΚΙ

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο Τζιμ Γκράφας
ΘΥΜΩΝΕΙ

9

‘Ο Στήβεν Γκάφας ΘΥΜΩΝΕΙ

‘Ο άόρατος θάνατος χτυπάει πάλι με άπροσδόκητο τρόπο.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ τετρακινητήριο προσγειώνεται στις 3 ακριβώς στο αεροδρόμιο της Ουάσιγκτων και οι επίσημοι, οι δημοσιογράφοι και οι φωτορέπορτερς, που περιμένουν την άφιξη του κ. Έντυ Στήβενσον, σπεύδουν προς το μεγάλο χαλύβδινο πουλί. Η σκάλα της αποβιβάσεως των επιβατών έχει στερεωθεί στη θέση της και η μικρή πόρτα του αεροπλάνου άνοίγει. Πρώτα έμφανίζεται μια όμορφη συνοδός κομψή μέσα στη γκριζα στολή της με το δίκωχο στο κεφάλι. Πίσω της ά-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.

κριβώς έρχεται ο ύφυπουργός των έξωτερικών, που έπιστρέφει από την Εύρώπη. Είναι κάπως κουρασμένος από το μεγάλο έναέριο ταξίδι και το μέτωπό του αύλακώνεται από μια ρυτίδα φροντίδας. Οί κόποι και οί ξαγρύπνιες της διασκέψεως, στην όποία αντιπροσώπευε τις ‘Ηνωμένες Πολιτείες έχουν δώσει στο πρόσωπό του ένα χρώμα χλωμό...

‘Ως τόσο, καθώς αρχίζει να κατεβαίνει τη σκάλα, βγάζει το καπέλλο χαιρετώντας και βιάζει τον έαυτό του να χαμογελάση.

— Τα νέα δέν μου φαίνονται καλά, Πάτ, λέει ένας δημοσιογράφος σκύβοντας στ’ αὐτί του συναδέλφου του που στέκει κοντά του. ‘Ο Στήβενσον έχει κατεβασμένα τα μούτρα.

— Χμ! Είμαι άπολύτως σύμφωνος μαζί σου, Χάρρυ! Έκτός αν η συνοφρύωσι όφείλεται στον μεγάλο δερμάτινο χαρτοφύλακα που κρατάει. Ένας Θεός μονάχα ξέρει πόσα συνταρακτικά μυστικά κρύβει αὐτή ή τσάντα του Στήβενσον.

Σ’ αὐτό το μεταξύ ο ‘Αμερικανός ύφυπουργός κατεβαίνει τη σκάλα, σφίγγει μερικά χέρια, ανταλλάσσει λίγες φράσεις έντελώς τυπικές με τους επίσημους και ξαφνικά

βρίσκεται κυκλωμένος μέσα στον αδιαπέραστο κλοιό των δημοσιογράφων και των φωτορέπορτερς, που τον βομβαρδίζουν με ερωτήσεις και φωτογραφικές μηχανές.

— Τί νέα από το Χερβούργο, κ. ύπουργέ; Τί αποφάσισε ή διάσκεψις; Θα χρησιμοποιηθούν άτομικά όπλα στον μέλλοντα πόλεμο;

— Όλα θα πάνε καλά, παιδιά!; αποκρίνεται αυτός προσπαθώντας ν' ανοίξη δρόμο, νά φτάση στο μεγάλο αυτοκίνητο που τον περιμένει. Μά γι' αυτά θα μιλήσουμε αργότερα. Πρώτα πρέπει νά κάνω μίαν επίσκεψη στον Λευκό Οίκο, νά δώ τον Πρόεδρο. Κατόπιν θα έχουμε όλο τον καιρό νά τὰ πούμε.

— Καμμία λεπτομέρεια για το σύμφωνο, κ. ύπουργέ;

— Τίποτα ακόμα, παιδιά! Ύπομονή!

Του μιλούν οι δημοσιογράφοι, του παίρνουν φωτογραφίες οι φωτορέπορτερς και πάντα μέσα στον ίδιο κλοιό, προχωρώντας με δυσκολία, πλησιάζει στο αυτοκίνητό του. Βγάζει πάλι το καπέλλο του κι' ενώ έτοιμάζεται νά επιβιβασθή, οι φωτογραφικές μηχανές αποβανατίζουν και την τελευταία αυτή σκηνή της αφίξεώς του.

Απότομα όμως ο Έντυ Στήβενσον παύει νά χαμογελά, τὸ πρόσωπό του παίρνει μίαν τρομαγμένη έκφρασι, τὰ μάτια του ανοιγοκλείνουν φοβισμένα, σηκώνει τὰ χέρια

και διπλώνεται στα γόνατά του. Τὸ καπέλλο κι' ὁ χαρτοφύλακας πέφτουν στα πόδια του...

— "Ένα γιατρό!, φωνάζει κάποιος. "Ένα γιατρό!

— "Ο κ. ύπουργὸς λιποθύμησε...

— "Απομακρυνθῆτε νὰ πάρη ἀέρα... "Ένα γιατρό!

Γίνεται ἀναταραχή, οἱ ἀστυνομικοὶ σκορπίζουν τοὺς ἐπισήμους και τοὺς δημοσιογράφους και ἀνοίγουν δρόμο σ' ἓναν κύριο με γκρίζα μαλλιά και χρυσὰ γυαλιὰ που πηγαίνει με εἰαστικό βήμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Στήβενσον. Ὁ ύφυπουργὸς τῶν ἑσωτερικῶν εἶναι ἀνάσκειλα ξοπλωμένος στο ἔδαφος. Ὁ κύριος με τὰ γκρίζα μαλλιά γονατίζει πλάι του, τοῦ πιάνει τὸ χέρι, ἐξετάζει τὸ σφίγμό του, ἀκουμπάει τ' αὐτὶ στο στήθος του κι' ὅταν ἀνασηκώνεται, εἶναι χλωμός...

— Ὁ κ. Στήβενσον, λέει, εἶναι νεκρός, κύριοι...

— Συγκοπή;

Ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους...

— Πιθανόν...

Οἱ δημοσιογράφοι σκορπίζουν τρέχοντας στα γύρω τηλεφῶνα νά μεταδώσουν ἐγκρίτως τὴν εἶδησι στις ἑφημερίδες τους. Τ' αυτοκίνητα τῶν φωτορέπορτερς ξεχύνονται πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ ἀεροδρομίου και ἀρχίζουν νά γλυστοῦν σὴν μεγάλη λεωφόρο με 150 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Δὲν θάναι μικρὴ ἡ ἐπιτυχία για τὴν ἑφημερίδα, που θα

δημοσιεύση τις τελευταίες φωτογραφίες του Στήβενσον.

‘Ο Τζάιμς Στούαρτ αντιμετωπίζει το αίτημα του χαμένου χαρτοφύλακα.

ΕΚΕΙΝΟ που δεν ξέρουν όμως ακόμα οι δημοσιογράφοι είναι αυτό, που θα μπορούσε να δημοσιευθεί με πεντάστηλους τίτλους στην πρώτη σελίδα των εφημερίδων. ‘Οτι δηλαδή ο δερμάτινος χαρτοφύλακας του ύφυπουργού των ‘Εξωτερικών των ‘Ηνωμένων Πολιτειών μέσα στην αναταραχή και τη σύγχυσι, που έπικολούθησε μετά τον ξαφνικό θάνατό του, έχει εξαφανιστεί! Και ο χαρτοφύλακας τούτος περιείχε έγγραφα έντελώς απόρρητα, κείμενα μυστικών αποφάσεων και ένα σωρό άλλα πράγματα, που στα χέρια μιάς εχθρικής δύναμεις θα έχουν άποφασιστική σημασία για την τύχη ολοκλήρου ίσως του κόσμου.

Πρώτος αντιλαμβάνεται την εξαφάνισι του χαρτοφύλακα ο επιθεωρητής της μυστικής αστυνομίας Τζάιμς Στούαρτ, που βρίσκεται από νωρίς στο αεροδρόμιο μαζί με δέκα διαλεχτούς άνδρες της ‘Εφ-Μπι-‘Αϊ. ‘Εχει τρέξει κοντά στο νεκρό απ’ τους πρώτους κι’ όταν σηκώνουν το πτώμα για το νεκροτομείο αναζητάει με το βλέμμα του τον χαρτοφύλακα. Το καπέλο του Στήβενσον είναι εκεί τσαλακωμένο πλάι στο αυτο-

κίνητο. ‘Η τούτα όμως με τα πολύτιμα χορτιά, την όποια δεν αποχωρίστηκε σ’ όλη τη διάρκεια του έναερίου ταξιδιού του απ’ την Εύρωπη στην ‘Αμερική ούτε για ένα λεπτό ο ύφυπουργός των ‘Ηνωμένων Πολιτειών, δεν υπάρχει πουθενά...

— Κλείστε τις εξόδους του αεροδρομίου!, δρυχάται ο επιθεωρητής και τα γκρίζα μάτια του καρφώνονται διαδοχικά γεμάτα ύποψια στα πρόσωπα όλων εκείνων που βρίσκονται γύρω του. Κλέψανε το χαρτοφύλακα του ύφυργου. Κανείς δεν πρόκειται να φύγη από δω πριν τερματισθή ή έρευνα!

— Ίσως είναι άργα, επιθεωρητά λέει κάποιος. Πριν μερικά λεπτά έφυγαν τριάντα αυτοκίνητα με δημοσιογράφους και φωτορέπορτερς.

— Αυτό θα το δούμε! μουγγρίζει. ‘Η έρευνα θα γίνει!

Οί έρευνες δεν απέδωσαν τίποτε. Έρευνήθηκαν οί άνθρωποι τα αυτοκίνητα, τα ύπστερα, τα μπάρ, οί αίθουσες αναμονής, και τα προσγειωμένα αεροπλάνα ακόμα. Κανένα αποτέλεσμα όμως. ‘Ο χαρτοφύλακας έγινε άφαντος.

— Αρχίζω να πιστεύω ότι ο θάνατος του Στήβενσον δεν ήταν τυχαίος, λέει ο Στούαρτ. Βάζω στοίχημα με το κεφάλι μου ότι πρόκειται για ώργανωμένη δουλειά! ‘Ο ύφυπουργός δολοφονήθηκε για ν’ αρπάξουν τον χαρτοφύλακα.

Στὸ ἀστυνομικὸ γραφεῖο τοῦ ἀεροδρομίου ὅπου πηγαίνει ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὑπάρχει ἕνας κατάλογος τῶν δημοσιογράφων καὶ φωτορέπορτερς, ποὺ εἶχαν ὁδία νὰ παραστοῦν στὸ πεδίο προσγειώσεων κατὰ τὴν ἄφιξι τοῦ ὑπουργοῦ. Ὁ ἐπιθεωρητὴς γνωρίζει σχεδὸν ὅλους τοὺς κινούμενους συντάκτες τῶν ἐφημερίδων τῆς Οὐάσιγκτων. Ρίχνει μιὰ μοτιά στὰ ὀνόματα.

Μὰ οἱ σφαῖρες δὲν κάνουν τίποτα στὸ μαῦρο Γεράκι!

Ὅλοι γνωστοὶ καὶ κανέναν δὲ μπορεῖ νὰ θαρύνουν ὑπονοίαις γιὰ ἕνα τέτοιο ἔγκλημα. Διαβάζει καὶ ξαναδιαβάζει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὰ ὀνόματα καὶ ξαφνικὰ τὸ βλέμμα του καρφφώνεται στὴ μέση τῆς σελίδας: Μάριο Τζέφρεϋ. Φωτορέπορτερ ἐφημερίδος τῶν «Σπόρς». Ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ ἐκδίδεται μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα καὶ τὸ τελευταῖο φύλλο τῆς κυκλοφόρησε χτές. Τὸ ἐπόμενο θὰ κυκλοφορήσῃ ὅσπερ ἀπὸ ἑπτὰ μέρες. Γιὰ ποῖο λόγο νὰ στείλῃ φωτορέπορτερ; Ἐπειτα, μιὰ ἐφημερίδα τῶν σπόρς δὲν δημοσιεύει φωτογραφίες πολιτικῶν προσώπων. Σουρώνει τὰ φρύδια καὶ σηκώνει τὸ ἀκουστικό. Σχηματίζει ἕνα νοῦμερο στὸ καντράν. Κάποιος τοῦ μιλάει ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ συρματος.

— Ἐδῶ ἐπιθεωρητὴς Τζαίημς Στούαρτ!, λέει μὲ φωνὴν ποὺ μοιάζει μὲ βρυχηθμὸ θηρίου. Δόστε μου τὸν φωτορέπορτέρ σας τὸν Τζέφρεϋ παρακαλῶ.

— Τζέφρεϋ εἶπατε;

— Μάλιστα, Τζέφρεϋ.

— Ἡ ἐφημερίδα μας δὲν εἶχε ποτὲ κανένα φωτορέπορτερ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Ποῖόν φωτορέπορτερ στείλατε σήμερα τὸ ἀπόγεμα στὸ ἀεροδρόμιο γιὰ νὰ φωτογραφίσῃ τὴν ἄφιξι τοῦ Στήβενσον;

— Κανέναν δὲ στείλαμε! Τέτοιες φωτογραφίες δὲν μᾶς χρειάζονται.

— Εὐχαριστῶ.

Ἄφινει τὸ ἀκουστικὸ καὶ τὰ μάτια του ἔχουν στενέψει ἀπὸ τὴ λύσσα πού τὸν βασανίζει. Καλὰ τὸ εἶχε μαντέψει! Αὐτὸς ὁ Τζέφρεϋ ἦταν ἓνας ἄγνωστος, πού κατάφερε νὰ γλυστρήσῃ ἀνάμεσα στοὺς ἐπαγγελματίες δημοσιογράφους γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ ἓνα ἐγκλημα κι' ὕστερα ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν ἀναταραχὴ καὶ ἐξαφανίστηκε μαζί με τὸ αὐτοκίνητό του παίρνοντας τὸν χαρτοφύλακα.

— Ποιὸς ἀπὸ σὰς θυμάται τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου; ρωτᾷ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ ὁ Τζαίμς Στούαρτ.

— Νομίζω πὼς τὸν θυμάμαι ἐγώ, κύριε ἐπιθεωρητά, ἀπαντᾷ ἓνας κοντόχοντρος ἀστυφύλακας. Ἦταν ἓνας ξερακιανὸς ἄντρας τριάντα πᾶνω - κάτω χρονῶν με καφεῖ κοστοῦμι. Φοροῦσε μαύρα γυαλιά τοῦ ἥλιου κι' εἶχε μία ἰδέα ξανθοῦ μουστακιοῦ στὸ ἐπάνω του χεῖλος. Ἔτυχε νὰ τὸν προσέξω τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού ἔδειχνε στὸν ἀρχιφύλακα τὴν ταυτότητά του γιὰ νὰ τὸν καταγράψῃ. Κρατοῦσε μιὰ ὀλοκαίνουργια μηχανὴ καὶ ἐπειδὴ ἐγώ εἰμαι ἐρασιτέχνης φωτογράφος τὸν πρόσεξα.

— Ἐν τάξει, Σίντ! Αὐτὸ μπορεῖ νὰ μᾶς βγῇ σὲ καλὸ. Πάρε τὸ καπέλλο σου καὶ πήγαινε στὴ Σήμανσι νὰ ρίξης μιὰ ματιά στα ἄλμπουμ πού κρατᾶνε ἐκεῖ με ἐνδιαφέρου-

Ἡ Ἑλλεν χτυπᾷ τὸν κακούργο στὸ λαιμὸ με τὴν παλάμη της!

σες φυσιογνωμίες. Ἴσως ἀναγνωρίσῃς ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τὸν ἀνθρωπὸ μας.

Ὁ ἀστυφύλακας χαιρέθηκε κι' ἔφυγε. Ὁ ἐπιθεωρητὴς δίνει μερικὲς ὁδηγίες ἀκόμα καὶ μπαίνει στὸ αὐτοκίνητό του. Ὑστερα ἀπὸ λίγο φτάνει στὸ νεκροτομεῖο. Ὁ γιὰ τὸν πού ἔχει κάνει τὴ νεκρο-

ψία στο πτώμα του Στήβεν-
σον είναι σκεπτικός.

— Λοιπόν, γιατρέ;

— Έδω συμβαίνει κάτι
περίεργο, κ. επιθεωρητή, του
λέει. Ο θάνατος του ύπουρ-
γού δεν είναι τυχαίος. Θυμά-
στε τους άνεξήγητους θανά-
τους που σημειώθηκαν πριν
μια εβδομάδα στη Νέα Υόρ-
κη κατά τις εορτές της Νί-
κης;

Η καρδιά του Τζαίμς
Στούαρτ φτεροκόπησε ανήσυ-
χα.

— Ναί. Ναί.

— Λοιπόν το πτώμα του
Στήβενσον παρουσιάζει τα
ίδια φαινόμενα, που παρου-
σίαζαν και οι νεκροί της ήμέ-
ρας εκείνης. Κανένα εξωτερι-
κό ίχνος κακώσεως. Μονάχο
διόγκωσις της στεφανιαίας
και θραύσις των αιμοφόρων
αγγείων. Δεν είναι μυστή-
ριο;

Ο επιθεωρητής ανάβει τσι-
γάρο.

— Το είχα μαντέψει!, λέει
άναστενάζοντας. Ο Έντμοντ
Φρέλιχ (*) άρχισε να μάς
βομβαρδίζει πάλι με τον άδ-
ρατο θάνατο! Τότε αυτός ο
Μάριο Τζέφρεϋ πρέπει να εί-
ναι ένα από τα μέλη της έγ-
κληματικής αυτής σπειρας.
'Αλλά με ποιο τρόπο και
ποιο μέσο πέτυχε να δολοφo-
νήση τον ύπουργό; Ο διάβο-
λος να με πάρη! Μά τούτη
τη φορά λογαριάζω πως δε
θα μπορέση να ξεφύγη.

(*) Διάβασε το προηγούμενο
τεύχος «Ο άόρατος θάνατος».

Ο Μάκ Ντάνυ βρι-
σκειται σε πολύ δύσκολο-
λη και στενόχωρο
θέσι.

Ο ΜΑΚ ΝΤΑΝΥ, ο πιο νεα-
ρός αστυνομικός ρέπορ-
τερ του «Νταίηλυ Χέραλντ»,
είναι μελαγχολικός και άμί-
λητος αυτές τις μέρες. Πριν
μια εβδομάδα, σε μια φοβερή
σύγκρουσι, που είχε με τη
συμμορία του άρχικατασκο-
που Έντμοντ Φρέλιχ, έχασε
κάποιο δαχτυλίδι με μπλε πέ-
τρα. Πώς όμως το έχασε, πό-
τε και που άκριδώς δεν είναι
σε θέσι να θυμηθή. Και τούτο
το δαχτυλίδι είναι ή μοναδι-
κή κληρονομιά που του άφησε
πεθαίνοντας ο πατέρας του.
Χάρis σ' αυτό το δαχτυλίδι,
που κάτω από τη μπλε πέτρα
του ύπάρχει ένα θαυματουργό
ύγρό, ο Μάκ Ντάνυ έχει
πέτυχει καταπληκτικά πράγ-
ματα στον άγώνα έναντίον
του έγκλήματος μέχρι τώρα.
Έφτανε να φέρη στην άκρη
της γλώσσας του τούτο το δα-
χτυλίδι για να μεταμορφωθή
μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, να
γίνη το θρυλικό και άνίκητο
Γεράκι, ο Νέος Υπεράνθρω-
πος, που σκόρπιζε τον πανι-
κό σ' όλους εκείνους που ήθε-
λαν να βλάψουν την κοινωνία.
Κανείς δεν ξέρει, εκτός ά-
πό δυο ανθρώπους, την μητέ-
ρα του, την ελληνίδα κ. Μάρ-
γκαρετ, και τον μικρό προ-
στατευόμενο του άραπάκο
Τζιμ Γκάφα, το μυστικό αυτό
πως δηλαδή ο Μάκ Ντάνυ και
το Γεράκι είναι ένα και το
αυτό πρόσωπο. Ο Τζαίμς

Στούαρτ ό επιθεωρητής τής μυστικής άστυνομίας τό ύποψιάζεται, μά δέ μπορεί νά καταφέρη νά τό άποδείξη κι αυτό τόν κάνει κάθε τόσο νά νευριάξη και νά γκρινιαΐξη μέ τήν άδυναμία του. Θαυμάζει τά κατορθώματα του Γερακιού, όπως θαυμάζει και τόν Μάκ Ντάνυ πού, άν και τόσο νέος, έχει ένα σωρό επιτυχίες στό άστυνομικό ρεπορτάζ και γράφει άρθρα πού ρουφιούνται κυριολεκτικά άπ' τά εκατομμύρια τών άναγνωστών του «Νταίηλυ Χέραλντ». Θαυμάζει τό Γεράκι, μά είναι πεισματάρης και έχει βαλθή σώνει και καλά νά τό άποκαλύψη. Δέν του άρέσει νά του κάνουν τόν έξυπνο. Όμως, μέχρι τή στιγμή τουλάχιστον, άδίκαι παιδεύεται, γιατί ό Μάκ ξέρει νά γλυστράει και δέν άφίνει νά μαθευτή τό μυστικό του.

Τώρα όμως; Τό θανματουργό δαχτυλίδι πού του δίνει τή δύναμη νά πετάει στόν άέρα, νά ταξιδεύη κάτω άπ' τή θάλασσα σά δελφίνι, νά βλέπη μέσα και στό πιό άδιαπέραστο σκοτάδι και πού τόν κάνει άτρωτο άπό τίς σφαίρες έχει χαθή! Και ό Μάκ έχει γίνει μελαγχολικός και άμίλητος γιατί όλες οι προσπάθειες πού έκανε ως τά τώρα άποδείχτηκαν μάταιες. Ό κίνδυνος είναι μεγάλος, άν τό δαχτυλίδι δρίσκεται σέ χέρια κακούργων. Γι' αυτό και τώρα πού του τηλεφωνεί ό Τζαίημς Στούαρτ ό φίλος του και του πετάει πάλι τίς

Ό Μάκ Ντάνυ τραβάει τό πιστόλι και άπειλει τόν Κινέζο!

διφορούμενες κουβέντες του άπαντάει χωρίς όρεξη.

— Όχι, Τζαίημς, δέν τό είδα τό Γεράκι. Έχω μέρες νά τό δώ. Δέν ξέρω τί γίνεται. Ίσως είναι άρρωστο.

— Μά δέν έγινε καλά άπ' τόν πονοκέφαλο; ρωτάει τάχα μέ άπορία ό επιθεωρητής. Νόμιζα πώς είχε θεραπευθή.

— Δυστυχώς!, άναστενά-

ζει ο Μάκ και ο νους του είναι στο χαμένο δαχτυλίδι. Αυτή τη φορά φοβάμαι πως την έχει πολύ άσχημα. Μπορεί και να πέθανε.

— Δεν πιστεύω να μιλάς σοβαρά. Αυτές τις μέρες λογαριάζω πως χρειάζεται να κάνη κάποια καινούργια κεραυνόβλα επένδυσι. Ο φίλος του ο Έντμουντ Φρέλιχ ξαναζωντάνεψε. Έβαλε πάλι

Ο Γκάρας βοηθεί τον τυφλό να περάση το δρόμο.

μπροστά τη μηχανή του άοράτου θανάτου.

Ο Μάκ Ντάνυ αισθάνεται ξαφνικά ν' ανατριχιάζει.

— Είσαι βέβαιος γι' αυτό, Τζαίμς;

— Ναι. Έκανε μια πρώτης τάξεως δουλειά πριν λίγες ώρες στο αεροδρόμιο της Ουάσιγκτων. Σκότωσε τον ύφυπουργό των Έξωτερικών τον κ. Στήβενσον κι' έκλεψε μπροστά απ' τα μάτια μας τον χαρτοφύλακά του, που ήταν γεμάτος σπουδαία έγγραφα.

— Θα προσπαθήσω να ανταμώσω το Γεράκι να του πω να μην πεθάνη, Τζαίμς! Αν τα καταφέρω, ο Φρέλιχ θά'χει άσχημα μπλεξίματα.

— Είσαι έν τάξει, Μάκ! Έτσι μου άρέσει να σε άκούω να μιλάς. Πες κι' από μέρους μου χαιρετισμούς στο Γεράκι. Γειά σου, Μάκ. Μιά άπ' αυτές τις μέρες, θαρρώ σπíti να μιλήσουμε.

— Γειά σου, Τζαίμς!

Πριν καλά - καλά άφίση το άκουστικό, μπαίνει σαν σίφουνας στο γραφείο ή Έλ-λεν Τζόρνταν, ή όμορφη μελαχροινή συμμαθήτριά του στο κολλέγιο και τώρα βοηθός του στο ρεπορτάζ. Είναι ξαναμμένη και το στήθος της όνεβοκάτεβαίνει από το λαχάνιασμα. Ανάμεσα στους δυό αυτούς νέους, τον Μάκ που είναι ένας γεροδεμένος ξηθος 18 χρονών και την Έλλεν που είναι μια ψηλή κοπέλλα 17 χρονών με γυμνασμένο κορμί, υπάρχει μια

στενή φίλια, ένα λεπτό και τρυφερό άγνό αίσθημα, που μιὰ μέρα θα καταλήξει σ'ε γάμο. Ο Μάκ τρέμει μὴ τῆς συμβῇ κανένα κακό κι' εἶναι ἑτοιμος νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴ ζωὴ του ἀκόμα γιὰ νὰ τὴν προστατεύσῃ. Τὸ ἴδιο ὅμως κι' αὐτὴ. Μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τὰ πιὸ φοβερά βασανιστήρια γιὰ τὸ γατήρι του, χωρὶς νὰ μετανοιώσῃ γι' αὐτό. Ἐνας καλὸς λόγος, ἓνα χαμόγελο τρυφερό ἀπὸ μέρους του τὴν ἀποζημιώνουν κι' εἶναι εὐτυχισμένη. Οἱ κίνδυνοι κι' οἱ αὐτνίες ποὺ ἔχουν περάσει μαζὶ κυνηγώντας τὸ ἔγκλημα καὶ τοὺς ἐγκληματίες, τοὺς ἔχουν δέσει πιὸ στενά κι' ὁ ἓνας πιά δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ χωρὶς τὸν ἄλλον...

Καθὼς βλέπει λοιπὸν τὴν Ἑλλεν νὰ μπαίνει ἀναστατωμένη στὸ γραφεῖο καὶ νὰ πέφτῃ λαχανιασμένη σ' ἓνα καθίσμα, ὁ Μάκ τρέχει κοντὰ της.

— Τί σοὺ συμβαίνει, Ἑλλεν, ρωτᾷ ἀνήσυχος. Τί ἔχεις;

— Εἶδα τὴν Ἀννὺ Γκάρντερ!, (*) ἀποκρίνεται ἡ κοπέλλα μὲ κομμένη ἀνάσα. Ἐγὼ αἰσθάνομαι τὸ χρώμα τῶν μαλλιών της. Δὲν εἶναι πιά κοκκινομαλλοῦσα, ἀλλὰ ξανθή. Ὡς τόσο τὴν ἀναγνώρισα.

— Ἦταν πραγματικὰ αὐτή; ρωτᾷ μ' ἀγωνία ὁ Μάκ.

— Θὰ τὴν ἀναγνώριζα ἀ-

Ἡ Ἑλλεν παρακολουθεῖ τὴ Γερμανίδα καὶ τὴ βλέπει νὰ...

νάμωσα σ' ἓνα ἑκατομμύριο ἄλλες γυναῖκες, λέει μὲ πεποίθησι ἡ Ἑλλεν. Ὅλα μπορεῖ νὰ τ' ἀλλάξῃ κανεὶς. Ἀλλὰ τὰ μάτια δὲν ἀλλάζουνε. Τὰ γατίσια μάτια της τὴν προδόσανε...

— Σὲ εἶδε αὐτή;

— Ὁχι. Τὴν εἶδα σ' ἓνα κλειστὸ αὐτοκίνητο κοντὰ στὴν πύλῃ τῆς 5ης λεωφόρου.

(*) Διόθασε προηγούμενο τεύχος «Ὁ ἀόρατος θάνατος».

Σταμάτησα ένα ταξί και την πήρα το κατόπι...

— Πού πήγε;

— Φυσικά όχι στο Τσίρκο Φίβολι. Εκεί φοβάται πια να ζυγώσει, ύστερα από όσα μεσολάδησαν. Τράβηξε κατά την κινεζική συνοικία και κατέβηκε απ' το αυτοκίνητο, ήταν έφτασε σ' ένα στενσοκόκο. "Υστερα περπάτησε κάμποσο με τα πόδια. Την είδα να μπαίνει στο τεισποτείο του Γιαγκ - Τσίγκ.

— Χμ! Το πράγμα αρχίζει να γίνεται ενδιαφέρον! λέει ο Μάκ. "Υστερα;

— "Υστερα είδα τον ούρακοτάγκο τον συντροφό της, τον Μπρούκ! Εκείνον τον χειροδύναμο, που έχει γραβίρες που ζυγιάζουν ή κάθε μία έναν τόννο! Μπήκε κι αυτός στο Γιαγκ - Τσίγκ. Πήγε σίγουρα να συναντήσει την κοκκινομαλλούσα Γερμανίδα. Τότε σκέφτηκα να σ' ειδοποιήσω. Μά θα ήταν δύσκολο να σου μιλήσω τηλεφωνικώς. Μπήκα πάλι στο ταξί κι ήρθα εδώ...

— Οκεί, Έλλεν! Είσαι σπουδαία!, λέει ένθουσιασμένος ο Μάκ. Λίγες στιγμές πρωτίτερα μου τηλεφώνησε ο Τζαίμς Στούαρτ. Ο φίλος μας ο Έντμοντ Φρέλιχ ξαναζωντάνεψε κι έκανε ένα καινούργιο έγκλημα. Η Γερμανίδα φιλινάδα του μάς βάζει πάλι στα ίχνη του. Το έγκλημα έγινε στην Ουάσιγκτων, μα η σπείρα εξακολουθεί να έχη, όπως φαίνεται, το στρατηγείο της στη Νέα Υ-

όρκη. Πρέπει να πεταχτώ λοιπόν ως του Γιαγκ - Τσίγκ.

— Μόνος; ρωτάει με παράπονο ή Έλλεν.

— Εκεί, όπως ξέρεις, δεν υποδέχονται τους περαστικούς με... τριαντάφυλλα! Γιατί να κινδυνεύουμε κι' οί δυό;

— "Όταν είμαι μαζί σου δεν φοβάμαι τίποτα, Μάκ!, λέει η κοπέλλα. "Ερχομαι κι' εγώ...

Κι' ύστερα από λίγο ο νεαρός ρέπορτερ Μάκ Ντάνυ κι' η Έλλεν Τζόρνταν ταξιδεύουν με το μικρό γκρίζο αυτοκίνητο του δημοσιογράφου προς την κινεζική συνοικία, ο ένας πλάι στον άλλο...

Ο Γκάφας, ο ζητιάνος, ή φουσαμόνικα, ο άδοτος θάνατος και το δαχτυλίδι με τη γαλάζια πέτρα.

Ο ΤΖΙΜ ΓΚΑΦΑΣ ο λιχούδης και χαζός άραπάκος, ο φίλος του Μάκ Ντάνυ, σουλατσάρει κατά τη συνήθειά του τεμπέλικά και χαζεύει μπροστά στις διτρίνες των ζαχαροπλαστείων, κάνοντας διάφορα όνειρα ανάμεσα στα όποια κύριο ρόλο παίζουν τα ψιά με γαλατομπούρεκα, μπακλαβάδες, πάστες και άφράτα κέικ. Μασάει λοιπόν ένα κομμάτι σοκολάτας ο Τζίμ Γκάφας και περπατάει άργά.

Και καθώς περπατάει μι' αγλυκειά μελωδία φτάνει στ' αυτιά του. Κάποιος παίζει άκορντεόν. Άλλά παίζει τό-

σο καλά. Μερικά θήματα πιό εκεί, ένας άνθρωπος ντυμένος φτωχικά μ' ένα παλιό και πέλλο στο κεφάλι και μαύρα γυαλιά στα μάτια βαδίζει αργά στη μέση του δρόμου παίζοντας άκοντεον. Ένα μικρό παιδί ξυπόλητο με άχτένιστα μαλλιά τον συνοδεύει κρατώντας τον από την άκρη του σακακιού του. Κάθε τόσο όμως τον αφήνει, απομακρύνεται και πλησιάζει τους διαβάτες.

— Ένα σέντ για τον άοματο, λέει κλαψιάρικα. Βοθήστε τον τυφλό κι' ο Θεός να σ'α βοηθάει.

Τα μικρά χάλκινα νομίσματα γεμίζουν το μικρό τσάκι που κρατάει στο χέρι το παιδί κι' ύστερα διοχετεύονται στην τσέπη του τυφλού.

— Κάνετε μια έλεημοσύνη στον άοματο!

Ο Τζίμ Γκάφας έχει μερικά φιλά μαζί του και, έπειδή δεν είναι μονάχα λιχούδης αλλά και φιλεύσπλαχνος, αποφασίζει κι' αυτός ιρ'αν καλός χριστιανός να προσφέρει τον όβολόν του. Πλησιάζει λοιπόν το παιδί, που βρίσκεται πάλι πλάι στον τυφλό, και ρίχνει τρία σέντς στο τσάκι του.

— Ο Θεός να σε θυμηθή στον παράδεισο, άραπάκο μου, του λέει με συγκίνησι ο τυφλός. Ο Θεός των νέγων να σε προστατεύη...

— Εύχαριστώ, κύριε!, του λέει ο Τζίμ Γκάφας γεμάτος ταπεινοφροσύνη. Εύχαριστώ, κύριε.

Και κάνει ν' απομακρυνθή, αλλά ξαφνικά μένει άσάλευτος σ'άν τον χτύπησε άστροπελέκι.

— Μά για στάσου!, λέει μέσα από τα δόντια του. Αυτός είναι τυφλός. Πώς ξέρει λοιπόν ότι είμαι νέγρος; Και όμως με είπε «άραπάκο»! Άρα κάποιος... λάκκο έχει ή φάβα! Μου την έσκασε! Και κολά να κοροϊδεύη όλο τον άλλο κόσμο! Άλλά να κοροϊδεύη και τον Τζίμ Γκάφα; Αυτό πάει πολύ! Τούτος έδω είναι στραβός όσο έγω είμαι... Πάπας!

Έτοιμάζεται λοιπόν να γυρίση να του ζητήσει το λόγο, γιατί κάτι τέτοια δεν τά... καταπίνουμε έμεις! Έτοιμάζεται, αλλά δεν προφταίνει, γιατί αυτή άκριβώς τη στιγμή κάτι γίνεται που άναστατώνει όλους του διαβάτες του δρόμου.

Ένας κοντόχοντρος κύριος, που βγαίνει από την πόρτα της άπέναντι πολυκατοικίας, άνασηκώνει ξαφνικά τα χέρια σ'άν να δέχτηκε κατάστηθα έναν κεραυνό, γράζει μια πνιχτή κραυγή, τα μάτια του άνοιγοκλείουν τρομαγμένα σ'άν να τα θάμπωσε ένα δυνατό φώς και πέφτει με τα μούτρα σ'ίς πλάτες του πεζοδρομίου.

— Συγκοπή! Φωνάζει κάποιος και τρέχει, πρὸς το μέρος του.

— Είναι ο Εισαγγελέας Πίγκ! Έπαθε συγκοπή!

Όλοι τρέχουν γύρω του, τον άνασηκώνουν, προσπα-

θοῦν νὰ τὸν βοηθήσουν, μὰ ὁ κόπος τους πᾶει χαμένος. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κιόλας νεκρὸς καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ ἐπαναφέρῃ στὴ ζωὴ τὸν Εἰσαγγελέα Πίγκ...

Καὶ τότε ἀκούγεται μιὰ γυναικεῖα κραυγὴ.

— Μὴ τὸν ἀγγίζετε! Μὴ τὸν ἀγγίζετε. Εἰδοποιήστε τὴν ἀστυνομία. Τὸν χτύπησε ὁ ἀόρατος θάνατος!

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ, ποὺ μοιάζει σὰν φοβερὸ μήνυμα κινδύνου, γεμίζει ἀγωνία τὰ πρόσωπα καὶ σκορπίζει τὸν πανικό...

— Ὁ ἀόρατος θάνατος! Ὁ ἀόρατος θάνατος.

Οἱ δισοβάτες τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν κυνηγημένα ἀγρίμια. Κάποιος τηλεφωνεῖ στὴν ἀστυνομία καὶ ἀπὸ ἓνα φαρμακεῖο θγαίνει ἓνας γιатρός.

— Δὲν ἔχει πιά ἀνάγκη ἀπὸ ἱατρικὴ περίθαλψη, λέει καθὼς τὸν ἐξετάζει. Τὸ πτώμα του πρέπει νὰ μεταφερθῇ στὸ νεκροτομεῖο.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ Τζιμ Γκάφας, ποὺ ἔχει... προηγούμενα μὲ τὸν ἀόρατο, δὲν τὸν ἀφήνει ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἐχει σταματήσει νὰ παίξῃ ἀκορντεὸν καὶ παρασύρεται ἀπὸ τὸ πλῆθος ποὺ τρέχει δεξιά κι' ἀριστερά. Ὁ μικρὸς ποὺ τὸν ὡδηγοῦσε ἔχει χαθῇ μέσα στὴν ἀναταραχὴ καὶ εἶναι μόνος σὲ μιὰ ἀνθρωποθάλασσα ποὺ δὲν τοῦ δίνει σημάσια.

— Εἶμαι τυφλός, λέει μὲ κλαψιάρικη φωνή. Βοηθήστε με νὰ περάσω στὸ ἀπέναντι

πεζοδρόμιο, παρακαλῶ!

Ὁ Τζιμ ξύνει τὸ κεφάλι του.

— Μπορεῖ νὰναι πραγματικά στραβὸς ὁ φουκαράς, λέει, καὶ ἄδικα νὰ τὸν ὑποψίστηκα. Μὰ πάλι πῶς ἔγινε νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶμαι ἀράπης ὅταν τοῦ ἔδωκα τὰ ὠραία μου σέντες;

Ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους καὶ χτυπάει μὲ τὴν παλάμη του τὸ μέτωπό του.

— Βρήκα! Τὸ κατάλαβε ἀπὸ τή... μυρουδιά! Ἄς τὸν βοηθῶ λοιπόν...

Καὶ ὁ Τζιμ Γκάφας ἀφιλῶ τὸν πλησιάζει, τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὡδηγεῖ στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο. Μά, καθὼς τὸν κρατᾷ ἀπὸ τὸ χέρι, τὰ μάτια του... ἀλλοιωθρίζουν! Μὰ τί διάβολο; Ὅλα τὰ παράξενα σ' αὐτόν; Ὅλα συμβαίνουν σήμερα; Σ' ἐνα δαχτύλο τοῦ τυφλοῦ μὲ τὴν φουσαρμόνικα εἶναι περασμένο ἓνα δαχτυλίδι... μὲ μπλὲ πέτρα! Κι' αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι ὁ Τζιμ τὸ ξέρει πολὺ καλά. Εἶναι τὸ δαχτυλίδι τοῦ κυρίου Μάκ, τοῦ φίλου του! Μάλιστα, μιὰ ὀλάκερη ἐβδόμαδα ψάχνει τώρα νὰ τὸ βρῇ καὶ δὲν τὸ βρίσκει κι' ἔχει γίνῃ μελαγχολικὸς κι' ἔχασε τὴ διάθεσι... νὰ τοῦ δίνη καρπαζιές! Τόσο στενοχωρημένος εἶναι. Μὰ νὰ ποῦ ἡ τύχη τὸ φέρνει μπροστά του τώρα. ὦ! Ἄν ἤξερε τί ἀξίζει καὶ τί μπορεῖ νὰ κάνῃ μ' αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι αὐτὸς ὁ τυφλός, δὲ θὰ γύριζε τώρα στοὺς δρόμους νὰ παίξῃ ἀκορντεὸν καὶ

νά ζητιανεύη.

— Σ' ευχαριστώ, καλό μου παιδί, λέει ο τυφλός. Τώρα που μ' έφερες στο πεζοδρόμιο, μπορώ να περπατήσω και μοναχός μου. Άντίο και ο Θεός να σου δίνη πάντα καλό.

Τραβάει το χέρι του και απομακρύνεται. Ο Τζιμ τον βλέπει να βαδίζει ανάμεσα στους ανθρώπους, που κυκλοφορούν αδιάφοροι, και δεν ξέρει τί πρέπει να κάνει για να πάρη το δοχτυλίδι στα χέρια του. Ξαφνικά όμως σουρώνει τα φρύδια. Ο τυφλός, που νομίζει τώρα πως κανείς δεν τον προσέχει, κάνει μια κίνηση, βγάζει τα μαύρα γυαλιά από τα μάτια, ξεκερμάει από τον ώμο του τη φουσαρνόβικα, τη βάζει κάτω από τη μασχάλη και αρχίζει να βαδίζει κανονικά με βιαστικό βήμα σά να έχη όχι δύο, αλλά εκατόν δύο μάτια!

— Ά! Τον άτιμο! Μού την έσκασε! Καλά το είπα εγώ πως ήταν μηχανή ή στραβομάρα του!, λέει ο άραπάκος. Έμπρός, Τζιμ Γκάφα! Πάρε τον το κατόπι και προσοχή. Γιατί αυτός είναι άνοιχτομάτης πολύ περισσότερο από σένα.

Και με βήμα γοργό αρχίζει την παρακολούθησι...

Ο Μάκ Ντάνν μπαίνει σε μια κινέζικη σφηνοσολιά.

ΤΟ ΜΑΓΑΖΙ του Γιάγκ - Τσέγκ στην κινέζικη συνοικία της Νέας Υόρκης εί-

ναι από τα χειρότερα της περιοχής. Εκεί συχναίνουν όλα τα κατακάθια του ύποκόσμου και η άστυνομία κάνει κάθε τόσο εφόδους και ποτέ δεν φεύγει με άδεια χέρια. Πάντα μερικοί από τους τακτικούς πελάτες του Γιάγκ - Τσέγκ βγαίνουν με σιδερένια βραχιόλια περασμένα στα χέρια κι' ύστερα από μια σύντομη διαδικασία στέλνονται στις φυλακές του Άλκατράζ ή στην ηλεκτρική καρέκλα. Κι' ο ίδιος ο Γιάγκ - Τσέγκ, ένας λιγνός μεσόκοπος Κινέζος με μικρά λοξά μάτια και μακρὰ μαύρη κοτσίδα στο κεφάλι, που κρέμεται πίσω ως τη μέση του, δεν πρόκειται τελικά να αποφύγη την ηλεκτρική καρέκλα. Άλλα ή άστυνομία δεν έχει ακόμα τα στοιχεία που της χρειάζονται. Η άστυνομία όμως ποτέ δεν απειλείται και ή ύπομνη της είναι άπέραντη. Κάποτε ο Γιάγκ - Τσέγκ θα πέση στο δόκανο και ή βρωμερή ψυχή του θα ταξιδέψη στην κόλασι...

Τώρα τελευταία, το μαγαζί του Γιάγκ - Τσέγκ, κάτω από τον φαινομενικά άθώο τίτλο «Τείσοποιησι», έχει γίνει ένα κέντρο κατασκόπων. Ο Έντμοντ Φρέλιχ, ο μυστηριώδης και ασύλληπτος έγκληματίας, που σκορπίζει τον άόρατο θάνατο και άπειλεί την Κυβέρνησι των Ηνωμένων Πολιτειών, πληρώνει αλόγαργιαστα και ο Γιάγκ - Τσέγκ σ' ένα Θεό μονάχα πιστεύει: Στο δολλάριο! Τίποτα άλλο

δεν υπάρχει γι' αυτόν έξω από το χρήμα. Για να κερδίσει λεφτά έχει δουτήσει ως τα τώρα πολλές φορές τα χέρια του στο αίμα και είναι πρόθυμος να πουλήσει και την ψυχή του ακόμα στο διάβολο όταν πληρωθή καλά...

Όταν φτάνουν στην κινεζική συνοικία, ο Μάκ Ντάνου και η όμορφη βοηθός του Έλλεν Τζόρνταν, η κίνησης είναι ζωηρή στους δρόμους. Ο νεαρός ρέπορτερ αφίνει την κοπέλλα στο αυτοκίνητο.

—Θα μ' περιμένεις εδώ, Έλλεν, τής λέει. "Αν δής πώς η απουσία μου παρατείνεται, κάνε ένα τηλεφώνημα στον επιθεωρητή Τζάιμς Στούαρτ.

Κι' έπειδή την βλέπει να γίνεται ξαφνικά ανήσυχη, χαμογελάει.

—Δηλαδή δεν πιστεύω πώς θα χρειασθώ αυτό το τηλεφώνημα. Σου το λέω για κάθε ενδεχόμενο.

Η καρδιά της Έλλεν χτυπάει διασπικτικά. Τρέμει μὴν του συμβῇ κανένα κακό.

—"Αφσέ με νάρθω μαζί σου, Μάκ, τὸν παρακαλεί.

—Αυτό δεν γίνεται, Έλλεν.

Τὸ αυτοκίνητο ἔχει σταματήσει σὲ μιὰ πάροδο, ἕκαστο μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸ μαγαζί τοῦ Γιάγκ - Τσέγκ. Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτό, ἡ Έλλεν μπορεῖ νὰ παρακολουθῇ, χωρὶς νὰ φαίνεται, τὴν εἰσοδὸ τοῦ καταστήματος. Ἐνα δυνατό χτυποκαρδί τὴν παιδεύ-

ει, καθὼς βλέπει τὸν Μάκ νὰ πηγαίνει πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ο νεαρός ρέπορτερ ὅμως δὲν φοβάται καθόλου. Ξέρει πὼς πρέπει νὰ φερθῇ. Δὲν εἶναι ἄλλωστε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ μιλήσῃ μὲ τὸν Γιάγκ - Τσέγκ.

Στὸ μαγαζί εἶναι μονάχα τρεῖς πελάτες ὅταν μπαίνει ὁ Μάκ. Τὰ λοξὰ μάτια τοῦ Κινέζου καρφώνονται παραξενεμένα ἀπάνω του. Ὁ δημοσιογράφος πηγαίνει κατ' εὐθείαν στὸν πάγκο.

—Γεῖά σου, Γιάγκ — Τσέγκ!, τοῦ λέει. Εἶσαι πάντα καλὰ στὴν ὑγεία σου;

Ο Κινέζος κάνει μιὰ ἐλαφρὴ εὐόκλισι.

—Εὐχαριστῶ, κύριε Μάκ, ἀποκρίνεται καὶ χαμογελάει. Ποιὸς καλὸς ἄνεμος ἔστειλε στὴν ταπεινὴ γειτονιά μας τὴν ἐξοχότητά σου;

—Εἶχα δώσει ραντεβου εἰς δὼ κοντὰ μὲ κάποιον κοπέλλα, λέει ὁ νεαρὸς ρέπορτερ καὶ τοῦ κλείνει πονηρὰ τὸ μάτι. Μὰ μὲ γέλασε. Καθὼς περνοῦσα λοιπὸν ἀπὸ τὸ μαγαζί σου, λέω: «Δὲν μπαίνω μέσα νὰ χαιρετήσω τὸν φίλο μου, τὸν Γιάγκ - Τσέγκ;» Καὶ ἦρθα...

—Αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐγενικό ἐκ μέρους σου, ὥστε μου φίλε, λέει αὐτὸς καὶ μιὰ σειρὰ ἀπὸ κίτρινα δόντια φαίνονται στὸ στόμα του καθὼς ἀγωνίζεται νὰ χαμογελάσῃ γλυκά. Ἀνέκαθεν ἐκτιμοῦσα τὴν ἐξυπνάδα τῆς ἐξοχότητάς σου.

Ο Μάκ σκύβει περισσότε-

ρο κοντά του και γίνεται ά-
πότομα σοβαρός.

—Θέλω νά σου μιλήσω,
Γιάγκ, λέει χαμηλόφωνα.

Έκείνος ξαφνιάζεται και
τά λοξά μάτια του παίρνουν
μιάν άσκημη έκφρασι. δεί-
χνει πώς άπορεί, μὰ δὲν μπο-
ρεί νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή του.

—Ένδιαφέρομαι γιά κά-
ποια κοκκινομαλλούσα Γερ-
μανίδα καὶ τὴν παρέα της,
συνεχίζει. Έσύ θὰ ξέρεις σί-
γουρα, Γιάγκ - Τσέγκ, πὺ
θὰ μπορέσω νὰ συναντήσω
τὴν "Αννυ Γκάρντερ...

Τὸ πόδι τοῦ Κινέζου σέο-
νεται ἑλαφρὰ κάτω ἀπ' τὸν
πάγκο καὶ πατάει ἕνα κου-
μπί. Κάποιο μικρὸ φωτάκι
τοῦ δὲν τὸ βλέπει φυσικὰ ὁ
Μάκ, ἀνάβει στὰ πίσω δια-
μερίσματα τοῦ τεῖοποτείου
κι' ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονται ἐ-
κεῖ εἰδοποιοῦνται νὰ πάρουν
τὰ μέτρα τους. Εἶναι ἕνα
σύνθημα κινδύνου...

—Μὰ τίς ψυχές τῶν προ-
γόνων μου!, ὀρκίζεται ὁ
Γιάγκ - Τσέγκ. Δὲν καταλα-
βαίνει τί μὲν λές. Γιά ποιά
κοκκινομαλλούσα μὲν μιλάς;

—Άφησε τοὺς ὅρκους κα-
τὰ μέρος, Γιάγκ!, τὸν κόβει
ὁ Μάκ Ντάννυ καὶ ὁ Κινέζος
χάνει ἀπότομα τὸ κέφι του
καθὼς βλέπει στὰ χέρια τοῦ
δημοσιογράφου ἕνα πλακέ ἡ-
μιαυτόματο τῶν 9. "Άφησε
τοὺς ὅρκους γιατί κάποιον
δολοφόνησαν στὴν Οὐάσιγ-
κτον καὶ κλέψανε τὸ χαρτυ-
φύλακά του. Κι' αὐτὸς ὁ χαρ-
τοφύλακας δὲν πρέπει νὰ φύ-
γῃ ἀπ' τὴν Ἀμερική. Αὐτὴ ἡ

κοκκινομαλλούσα ποὺ σοὺ ζη-
τάω εἶναι παρέα μὲ τοὺς φο-
νιάδες.

Ἡ φωνή του εἶναι σκληρὴ
σὰν ἀτσάλι καὶ κρύβει μιὰ
ᾄγρια ἀπειλή. Ὁ Κινέζος κα-
ταλαβαίνει πὺς ὁ μικρὸς δὲν
ἀστειεύεται. Ὅμως προσπα-
θεῖ νὰ κερδίσῃ καιρό.

—Σοὺ ὀρκίζομαι, Μάκ
Ντάννυ! Στὸ ταπεινὸ μου μα-
γαζί...

—Σταμάτα νὰ ὀρκίζεσαι,
Γιάγκ - Τσέγκ!, ἀγρίεψε πῖο
πολύ ὁ ρέπορτερ. Τώρα νε-
λευταία ἔχω γίνει πολὺ νευ-
ρικὸς καὶ μπορεῖ τὸ δάχτυλό
μου νὰ πιέσῃ χωρὶς νὰ τὸ κα-
ταλάβω τὴ σκανδάλῃ. Τότε
θὰ πὰς καὶ σὺ ν' ἀνταμώσῃς
τίς ψυχές τῶν μακρινῶν σου
προγόνων καὶ δὲν θὰ ἔχω καμ-
μιὰ τύψι γι' αὐτό. Νὰ τὸ ξέ-
ρῃς...

Ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Κινέ-
ζου περνάει μιὰ ἀστραπή. Μὰ
τὸ πρόσωπό του ἐξακολουθεῖ
νὰ δείχνῃ ἀπορία καὶ φόβο
μαζί. Τοῦτος ὁ κίτρινος διά-
βολος ξέρεῖ νὰ ὑποκρίνεται.
Κάνει μιὰ κίνησι ἀπελπι-
σίας.

—Τί θέλεις ἀπὸ μένα, Ἀ-
μερικανέ; ρωτάει.

—Θέλω νὰ κάνω ἕναν πε-
ρίπατο μαζί σου στὸ πίσω
μέρος τοῦ μαγαζιοῦ. Τὸ ξέρω
πὺς ὑπάρχουν κάμποσες κά-
μαρες ὅπου σερβίρεις μαζί μὲ
τὸ τσάι καὶ ὀπιο. Ξέρω ἀκό-
μα πὺς ὑπάρχει κι' ἕνα εὐρύ-
χωρο ὑπόγειο. Θέλω νὰ πάμε
παρέα ἐκεῖ.

Ὁ Γιάγκ - Τσέγκ κουνάει
τὸ κεφάλι.

—“Ελα μαζί μου, του λέει. Θα βεβαιωθείς πώς σου λέω την αλήθεια.

Φεύγει από τον πάγκο και ανοίγει μια πόρτα, που βρίσκεται στο βάθος του μαγα-

σκορώσης καμμιὰ έξυπνὰ, την έχεις άσκημα!

‘Ο Μάκ εισχωρεί στο τεϊοποτείο και πέφτει σε μιὰ παγίδα θανάτου.

‘Ο άνθρωπος κλονίζεται, ανοιγοκλείνει τὰ μάτια του και πέφτει!

ζιού. ‘Ο Μάκ τὸν ακολουθεῖ. Έχει τὸ χέρι στὴν τσέπη και τὸ δάχτυλό του εἶναι περασμένο στὴν σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ.

—Σὲ προειδοποιῶ, Γιὰγκ-Τσέγκ!, λέει. “Αν πὰς νὰ μοῦ

ΠΕΡΝΑΝΕ ἓνα στενὸ διάδρομο, φτάνουν σὲ μιὰ μεγάλη ὀδὲια κάμαρη κι’ ὁ Γιὰγκ - Τσέγκ σπρώχνει και ανοίγει μιὰν ἄλλη πόρτα. Καὶ σὲ τούτη τὴν κάμαρη δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄλλὰ ὁ Μάκ εἶναι σίγουρος πὼς λίγες στιγμὲς νωρίτερα ἦταν κάμποσοι μαζεμένοι ἐδῶ μέσα. Ένα ξεχασμένο τσιγάρο καίει ἀκόμα σ’ ἓνα τασάκι. ‘Η κάμαρη εἶναι γεμάτη καπνούς. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχῃ τὰ μάτια του ἀνοιχτά. Έδῶ κάπου μπορεῖ νὰ παραμενεύουν.

—Βλέπεις; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς, κάνει μὲ τὸ ἀθώτερο ὕφος τοῦ κόσμου ὁ Κινέζος. “Αδिका λοιπὸν ὑποψιάστηκες τὸ ταπεινὸ μου μαγαζί...

—Ναί. Βλέπω. Προχώρει!, ἀποκρίνεται μὲ σφιχτὰ δόντια ὁ Μάκ. Προχώρει!

‘Η τρίτη πόρτα θγάζει σ’ ἓναν ἄλλο διάδρομο. ‘Ο Μάκ ἔχει τὴν αἴσθησι κάποιου ἀόριστου θορύβου. Έδῶ δὲν ὑπάρχει φῶς. ‘Ο διάδρομος φωτίζεται ἀπὸ μιὰ μικρὴ δέσμη φωτὸς ποὺ ἔρχεται ἀπὸ ἓνα ἐσωτερικὸ παράθυρο. Μπροστὰ πηγαίνει ὁ Γιὰγκ-Τσέγκ και πίσω του ὁ νεαρὸς ρέπορτερ. Ξαφνικὰ ἐκεῖνος ὁ ἀπροσδόκητος θόρυβος δυνα-

μώνει. Μιά πελώρια σκιά σχηματίζεται στον τοίχο και την ίδια στιγμή ο Κινέζος τινάζεται πλάγια και αφήνει ακάλυπτο τον Μάκ Ντάνυ. Ο νεαρός ρέπορτερ παίρνει μιὰ βόλτα στις φτέρνες του και τὸ μικρὸ ἡμιαυτόματο πιστόλι του ἀρχίζει νὰ βήχη ξερά. Ἕνα οὐρλιαχτὸ πόνου ἀκούγεται. Κάποιος, πού παραμόνευε ἑτοιμος νὰ πυροβολήσῃ, διπλώνεται στὰ δύο καὶ πέφτει στὸ πάτωμα. Κολλάει τὴ ράχη στὸν τοίχο καὶ περιμένει. Τὸ βλέμμα του προσπαθεῖ νὰ διακρίνῃ μέσα στὸ μισοσκόταδο. Ὁ Γιαγκ-Τσέγκ ἔχει χαθῇ σὰν νὰ τὸν κατάπιε ἡ γῆς. Ἀκούγεται κάτι σὺφύριγμα φιδιού. Ὁ Μάκ ξαναπιέζει τὴ σκανδάλι. Τρεῖς γλώσσες φωτιάς βγαίνουν ἀπὸ τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ του. Ἡ φωτισμένη πόρτα κλείνει μὲ πάταγο καὶ ὁ διάδρομος θυθίζεται σὲ ἓνα ἀδιαπέραστο σκοτάδι.

—Ψηλὰ τὰ χέρια, μωρό! ἀκούγεται μιὰ φωνή. Σοῦ μιλάω γιὰ τὸ καλὸ σου. Πέταξε αὐτὸ τὸ σιδερικὸ πού κρατᾶς καὶ σήκωσε τὰ χέρια! Διαφορετικὰ θὰ σοῦ κάνουν κηδεῖα μὲ μουσικὴ αὐριο!

Ὁ Μάκ ἀναγνωρίζει αὐτὴ τὴ φωνή. Θὰ τὴν ἀναγνώριζε ἀνάμεσα σὲ χίλιες ἄλλες. Εἶναι ἡ Γκάρντεο μὲ τὰ γατίσια μάτια πού τοῦ μιλάει. Κάνει μιὰ στροφὴ καὶ πυροβολεῖ πρὸς τὸ μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔρχεται ἡ φωνή. Ὁ στενὸς διάδρομος γεμίζει πάλι ὁρμητικῶς.

—Ἐμπρός, Μπρούκ!, οὐρλιάζει ἡ Γερμανίδα. Τὸ μωρὸ δὲν ἔχει μυαλό! Καὶ προσοχή. Ὁ ἀρχηγὸς τὸν θέλει νὰ τοῦ τὸν πάμε ζωντανό!

Ἡ φωνὴ ἔρχεται αὐτὴ γῆ

Ἡ Γερμανίδα τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι μὲ τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ.

φορὰ ἀπ' τὴν ἀντίθετὴ πλευρά. Καὶ ὁ Μάκ μὲ τὴ ράχη πάντα κολλημένη στὸν τοίχο, στρέφει τὴν κάννη τοῦ ὅπλου του πρὸς τὰ ἐκεῖ. Δὲν προφταίνει ὅμως τώρα νὰ πυροβολήσῃ. Ἕνας γίγαντας πέ-

φτει άπάνω του και τόν ανα-
τρέπει. Μιά σφαίρα άπ' το
πιστόλι του καρφώνεται στο
ταβάνι και τήν ίδια στιγμή
βλέπει ν' άστράφτη ή λεπίδα
ένος μαχαιριού στο σκοτάδι.
Τινάζεται πλάγια, σκύβει
πρός τά έμπρός και ξεφορτώ-
νεται τόν άνθρωπο πού έχει
γαντζωθεί στους ώμους του.
'Ακούει μιá χοντρή βλαστή-
μια κι' ένα μουγγρητό λυτ-
σασμένου λέκου. 'Ο Μπρούκ
μέ τη φάτσα του ούρακοτάν-
κου κυλιέται στα πόδια του.
Γυρίζει ο Μάκ τò πιστόλι έ-
πάνω του και πυροβολεί. Μά
δέν έχει τύχη! 'Ακούγεται έ-
να ξερό «κράκ» και τίποτα
άλλο. Τò όπλο του είναι έ-
δειο από σφαίρες! Σφίγγει
τά δόντια και βάζει τò χέρι
στήν τσέπη νά τò ξαναγεμί-
ση. Ξαφνικά όμως αισθάνεται
σαν νά σηκώνεται στον άε-
ρα. Κάποιος άγκάλιασε τά
πόδια του και τόν ανασηκώ-
νει. Χάνει τήν ισορροπία του,
άλλά προφταίνει και τινάζει
μέ δύναμι προς τά έμπρός τή
γοοδιά του. Τò χέρι του σκον-
τάφτει σ' ένα χοντρό μούτρο
και ξαφνικά βλέπει πάλι τή
λεπίδα του μαχαιριού νά δια-
γράφει ένα θανάσιμο τόξο. Πέ-
φτει άνασκελα.

—'Όχι κουταμάρες, ακού-
γεται ή φωνή τής "Αννυ Γκάρ-
ντερ. Ζού είπα, Μπρούκ: Τò
άφεντικό' τόν θέλει ζωντανό.
"Άφησε τò μαχαίρι κατά μέ-
ρος.

'Ο Μάκ κυλιέται τώρα στο
πάτωμα και παλεύει άπεγνω-
σμένα. "Όμως αυτός ό άγώ-

νας είναι άνισος και δέν μπο-
ρεί ν' άντέξει πολύ. Κάτι
σκληρό πέφτει άπάνω στο κε-
φάλι του. 'Η Γερμανίδα με τά
γατίσια μάτια τόν χτυπάει
μέ τή λαβή του περιστρόφου
της. Ένα δεύτερο χτύπημα.
'Ο Μάκ Ντάνυ νοιώθει νά πα-
ραλύουν τά χέρια του και ζα-
λίζεται. Προσπαθεί ν' αναση-
κωθεί. Μά ό όγκος του Μπρούκ
τόν κρατάει ακίνητο. 'Η λα-
βή του πιστολιού τής Γερμα-
νίδας ξαναπέφτει μέ δύναμι
στο κεφάλι του. 'Ακούει ένα
άπαίσιο γέλιο.

—Τώρα είναι έντάξει! Δέ
μπορεί νά κουνηθώ πιά!, λέει
ή Γκάρντερ. Φέρε τον στο ύ-
πόγειο.

'Ο Μάκ Ντάνυ αισθάνεται
νά τόν σέρνουν στο πάτωμα
και δέν θυμάται πιά τίποτα.
Χάνει τīs αισθήσεις του.

'Η 'Ελληνοαμερικανί-
δα φοιτήτρια έαευθαί-
νει δυναμικά.

Η ΕΛΛΕΝ κυττάζει τò
ρολόι της. Έχει περά-
σει αρκετή ώρα από τή στιγ-
μή πού ό Μάκ πέρασε τò κα-
τώφλι τού μαγαζιού τού
Γιάγκ - Τσέγκ και δέν ξανα-
γύρισε. Μιά δυνατή αγωνία
τήν παιδεύει και δέν ξέρει τί
άκριβώς νά κάνει. "Άσχημα
προαισθήματα τήν ζώνουν και
ή τρυφερή καρδιά της βασα-
νίζεται από λογής - λογής
κακές ιδέες πού περνούν άπ'
τò νοú της. Ξανακυττάζει τò
ρολόι της. Οί δείχτες προχω-

ρούν και εκείνος δὲν φαίνεται. Σὲ λίγο θὰ νυχτώσῃ.

Πρέπει νὰ τηλεφωνήσῃ λοιπόν. Νὰ τηλεφωνήσῃ στὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ Τζαίημς Στούαρτ. Αὐτὸς μονάχα μπορεῖ νὰ τὴ συμβουλέψῃ καὶ αὐτὸς μὲ τὴ σύντομη ἐπέμβασί του μπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν Μάκ, ἂν, ὅπως φαντάζεται, ὀρίσκεται σὲ κίνδυνο. Κατεβαίνει ἀπ' τὸ μικρὸ γκρίζο αὐτοκίνητο τοῦ δημοσιογράφου καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος ἐνὸς κινέζικου μαγαζιοῦ ποὺ πουλάει πορσελάνες. Ἐδῶ ὑπάρχει τηλέφωνο καὶ μπορεῖ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Στούαρτ. Καθὼς ὅμως προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἕνας ἀνθρωπος τὴ σταματάει.

—Εἰσθε ἡ δεσποινὶς Ἑλέν; τὴ ρωτᾷ χαιρετώντας μ' εὐγένεια.

—Μάλιστα, λέει ἡ κοπέλλα ξαφνιασμένη ποὺ βρέθηκε κάποιος νὰ τὴν γνωρίζῃ σ' αὐτὴ τὴ μακρινὴ συνοικία.

—Ἐρχομαι ἀπὸ μέρος τοῦ κυρίου Μάκ Ντάνυ. Μοῦ εἶπε νὰ σὰς πῶ ὅτι σὰς περιμένει.

—Ποῦ εἶναι; ρωτᾷ μὲ ἄγωνία ἡ Ἑλέν κι' αἰσθάνεται ἕνα δυνατὸ χτυποκάρδι. Ποῦ εἶναι ὁ Μάκ;

—Ἐ! Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῇτε, λέει αὐτὸς καὶ χαμογελάει. Δὲν τοῦ συνέβη τίποτα κακὸ. Ἐλάτε μαζί μου. Σὰς περιμένει.

Χωρὶς νὰ σκεφτῇ πολλὰ πράγματα, ἡ Ἑλέν ἀκολουθεῖ τὸν ἄγνωστο. Τὸ σκοτάδι ἔχει ἀρχίσει νὰ πέφτῃ καὶ

ἔξω ἀπὸ τὰ λογιῆς - λογιῆς κινέζικα μαγαζιά ἀνάβουν τὰ χρωματιστὰ φανάρια, ποὺ δίνουν κατὰ τὸ γραφικὸ καὶ τὸ μυστηριώδες μαζί στὴν ὑπόπτῃ αὐτὴ συνοικία τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ κοπέλλα προσέχει πὼς δὲν τὴν πηγαίνουν πρὸς τὸ τεῖσοτεῖο τοῦ Γιάγκ-Τσέγκ. Ὁ ἄγνωστος τὴν παρσύρει σὲ μιὰ πάροδο.

—Δὲν θὰ πάμε στοῦ Γιάγκ-Τσέγκ; ρωτᾷ καὶ κάποια ἀνησυχία περνάει στὸ νοῦ τῆς.

—Ἐκεῖ πάμε, ἀποκρίνεται αὐτὸς. Μὰ ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ μᾶς δοῦνε στὴν κυρία εἴσοδο. Θὰ μποῦμε ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ μαγαζιοῦ. Φτάσαμε κιόλας.

Πραγματικά. Ὑστερα ἀπὸ λίγο βρίσκονται στὸ πίσω μέρος τοῦ τεῖσοτεῖου. Ὁ ἀνθρωπος βγάζει ἕνα κλειδί ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ ἀνοίγει μιὰ χαμηλὴ πόρτα. Ἡ Ἑλέν σὰν ἀπὸ ἐνστικτο κάνει ἕνα βῆμα πίσω. Τούτῃ τὴν τελευταία στιγμὴ ἡ ἰδέα πὼς παρσύρεται σὲ παγίδα καρφώνεται στὸ μυαλὸ τῆς καὶ διστάζει νὰ προχωρήσῃ στὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμα. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀρέσει στὸν συνοδό τῆς.

—Ἄντε λοιπόν! Τί κοντοστέκεσαι; τῆς λέει. Προχώρα!

Ὁ τρόπος τοῦ εἶναι τώρα ἀπότομος καὶ στὸ χέρι του κρατᾷ ἕνα πιστόλι. Ἡ κοπέλλα τρομάζει, ἀφίνει μιὰ μικρὴ κραυγὴ νὰ τῆς ξεφύγῃ καὶ πλησιάζει στὴν πόρτα. Ἐκεῖ γίνεи χλωμή.

—“Έτσι μπράβο!, λέει αὐτός. Μ' ἀρέσουν τὰ φρόνιμα κορίτσια...

Καὶ κάνει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Μὰ τότε γίνεται κάτι πού δὲν τὸ περιμένει κανεὶς. Ἡ “Ελλην σφίγγει τὰ δόντια, γυρίζει ἀπότομα καί, μὲ μιὰν ἀστραπιαία κίνησι μελετημένη ἀπὸ πρὶν, χτυπάει μὲ τὴν κώχη τῆς παλάμης τῆς τὸ λάρυγγα τοῦ ἀνθρώπου πού ἔρχεται ξοπίσω τῆς. Εἶναι ἓνα δύσκολο, ἀλλὰ ἀποτελεσματικὸ κόλπο τῆς γιαπωνέζικης πόλης Ζίου - Ζίτσου, πού φέρνει τὶς περισσότερες φορές τὸ θάνατο. Ὁ ἀγνωστος θγάζει ἓνα δογγητὸ σὰν νὰ πνίγεται, ἀφίνει τὸ πιστόλι νὰ τοῦ ξεφύγῃ, φέρνει τὰ χέρια στὸ λαιμὸ καὶ πέφτει στὸ πεζοδρόμι.

Ἡ ὁμορφὴ Ἀμερικανίδα ἀφίνει ἓνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Σκύβει, παίρνει τὸ πιστόλι καὶ προχωρεῖ στὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας. Περνάει τὸ κατώφλι καὶ τὴν κλείνει ἐλαφρὰ πίσω τῆς. Τὸ σκοτάδι εἶναι βαθὺ ἐδῶ μέσα. Δὲν θέλει νὰ κάνει χρῆσιν τοῦ ἡλεκτρικοῦ τῆς φαναριοῦ. Αὐτὸ θὰ ἦταν κάπως ἐπικίνδυνον. Προχωρεῖ λοιπὸν ψηλαφητὰ καὶ ξαφνικὰ τὰ πόδια τῆς συναντοῦν μιὰ πέτρινη σκάλα. Ἀρχίζει νὰ καταβαίνει μὲ προσοχή. Ἐδῶ κάπου πρέπει νὰ βρίσκεται ὁ Μάκ...

“Υστερὰ ἀπὸ μερικὰ σκαλοπάτια, ἡ σκάλα στρέφει ἄριστερὰ καὶ ἀπὸ ἐδῶ πού βρίσκεται ἡ “Ελλην βλέπει μιὰν

ἀκτίνα φωτὸς νὰ βγαίνει ἀπὸ μιὰ μισάνοιχτη πόρτα. Μὲ γοργὰς κινήσεις πλησιάζει πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἀκούει χαμηλὰ φωνὲς κουβέντες. Ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὲς πού τὴν παραξενεύουν. Ἐνας ἄλλος θόρυβος τῆς κάνει ἐντύπωσι. Εἶναι σὰν νὰ δουλεύῃ κάποιος τὸ ἀλφάθητο Μόρς. Πατώντας στὶς μύτες τῶν λαστιχέσιων παπουτσιῶν τῆς, ζυγώνει περισσότερο. Τώρα μπορεῖ νὰ δῇ τί γίνεται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ φωτισμένου αὐτοῦ δωματίου. Βλέπει καὶ τὰ μάτια τῆς στρογγυλεύουν ἀπὸ τὴν ἔκπληξι. Ἐνας ἄνθρωπος μὲ ἀκουστικὰ στ' αὐτιά κάβεται μπροστὰ σ' ἓναν πομπὸ ἀσυρμάτου. Πλάϊ του, ὀρθή, ἡ “Αννυ Γκάρντερ κρατᾷ ἓνα χαρτὶ στὸ χέρι καὶ ὑπαγορεύει. Ἐκείνη διαβάζει καὶ αὐτὸς πατώντας ρυθμικὰ τὰ πλήκτρα τοῦ μηχανήματος, μεταδίδει. Ἡ “Ελλην δὲν χρειάζεται περισσότερα γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς βρίσκεται σ' ἓνα ἄντρο κατασκόπων, ἀπ' ὅπου μεταδίδονται σὲ κάποια ἐχθρικὴ δύναμι — ἀγνωστο ποιά — ἀπὸ τὴν καρδιά τῆς Νέας Ὑόρκης, πολυτίμες πληροφορίες.

Στυλῶνει τ' αὐτὶ καὶ ἀκούει: «Χαρτοφύλαξ Στήβενσον εὐρίσκεται χείρας μας. “Εγγραφα πολυτίμα καὶ ἐξαιρετικῶς ἀπόρρητα διαδιδασθοῦν συντόμως διὰ γνωστοῦ μέσου. Στόπ. Εἰσαγγελεὺς Πέγκ ἐξετελέσθη δι' ἀκτίνων θανάτου, συμφώνως ὁδηγίας σας. Ὁ πανικὸς θὰ ἀπλωθῇ

προσεχή έβδομάδα όλοκλη-
ρους Ήνωμένας Πολιτείας.
Άρχηγός Φρέλιχ διαδιδάση
νέον ραδιοφωνικόν μήνυμα
κυβέρνησιν ζητών άπομάκρυν-
σιν άμερικανικών στρατευμά-
των έξ Ευρώπης και άχρη-
στευσιν έργοστασίων άτομι-
κών όπλων. Είς περίπτωσιν
άρνήσεως χρησιμοποιηθούν
μεγάλα μέσα έκδικήσεως...».

Ή Έλλην Τζόρνταν άκού-
ει και δέν πιστεύει στ' αυ-
τιά της. Είναι πραγματικά
κάτι τό άπίστευτο! Πρέπει
σύντομα νά ειδοποιηθής τό
Έφ - Μπί - Άϊ. Είχε δίκηο
ό Μάκ, πού τής είχε πη ότι
έπρεπε νά τηλεφωνήσιν στον
Τζάιμς Στούαρτ! Δέν τηλε-
φώνησε και προτίμησε ν' άκο-
λουθήσιν εκείνον τον άγνωστο.
Τό μυαλό της άρχίζει νά δου-
λεύη γοργά. Και τότε άπο-
φασίζει νά κάνη μιá τρέλλα.

Μέ τό πόδι της σπρώχνει
άπότομα τήν πόρτα, κάνει έ-
να άκόμη βήμα και στυλώνε-
ται στό κατώφλι.

— Άκίνητοι όλοι!, διατά-
ζει και μέ τό πιστόλι στό γέ-
ρι σημαδεύει τήν Άννυ Γκάρ-
ντερ πού τήν κυττάζει ξαφνια-
σμένη σάν νά βλέπη κάποιον
φάντασμα. Άκίνητοι όλοι!
Διαφορετικά πυροβολώ!

Είναι δύο άντρες και μιá
γυναίκα εκεί μέσα. Ό άστυ-
ματιστής πού μένει μέ τά δά-
χτυλα αιώρούμενα άπάνω ά-
πό τά πλήκτρα του μυστικού
πομπού, ή κοκκινομαλλούσα
Γερμανίδα, πού κρατάει τό
χαρτί μέ τό κείμενο του ρα-
διογραφήματος, κι' ένας άλ-

λος μέ βλογιοκομμένο πρόσω-
πα. Και οι τρεις μένουν για
μιá στιγμή άσάλευτοι σάν νά
δέχτηκαν μιá δυνατή ήλεκτρι-
κή έκκένωση στό κορμί τους.

— Σάς προειδοποιώ πώς
τό κτίριο είναι κυκλωμένο ά-
πό τήν άστυνομία!, λέει ή
κοπέλλα. Τίποτα πιá δέν μπο-
ρεί νά σάς σώση! Προς τό
παρόν όμως...

Γυρίζει τό πιστόλι της και
σημαδεύει τον πομπό. Δυό
γλώσσες φωτιάς και δυό σφαί-
ρες θουμματίζουν τό μηχανή-
μα. Προς τό παρόν τουλάχισ-
τον αυτός ό μυστικός πομ-
πός δέν είναι δυνατό νά χρη-
σιμοποιηθής.

— Πού είναι ό δημοσιογρά-
φος; ρωτάει. Πού βρίσκεται
ό Μάκ Ντάνυ;

Ένα άδιόρατο χαμόγελο
σχεδιάζεται στό πρόσωπο τής
Γκάρντερ. Τά γατίσια μάτια
της είναι γεμάτα λύσσα και
τό χέρι της γλυστράει στον
τοίχο. Ή Έλλην άντιλαμβά-
νεται τήν κίνησι. Πιέζει τή
σκανδάλη, αλλά ή σφαίρα πά-
ει χαμένη. Τήν επόμενη στιγ-
μή τό χέρι τής Γερμανίδας
φουχτιάζει τον διακόπτη του
ήλεκτρικού, τον γυρίζει και ή
κάμαρη θυθίζεται στό σκο-
τάδι.

— Άπάνω της, Έρμαν!, ά-
κούγεται ή φωνή της σάν ούρα-
λιαχτό. Άπάνω της! Μάς κο-
ροΐδεύει! Δέν είναι κανείς έ-
ξω. Ήρθε νά βρή τό μωρό
πού είναι φίλος της...

Ή κοπέλλα μέσα στό σκο-
τάδι ζητώντας νά φυλαχτή
πηδάει πλάγια και θγαίνει

Έξω απ' την πόρτα. Την ίδια στιγμή όμως κάποιος έχει μουντάρει απάνω της και ή δυνατή γραδιά του της ξεβιδώνει το σαγόνι. Αισθάνεται τη ράχη της να βροντάει στον τοίχο και σπκώνει το ώπλισμένο της χέρι. Μά δεν προφταίνει να κάνει δεύτερη κίνηση. Μιά σιδερένια τανάλια σφίγγεται γύρω από τον κορπό του χεριού της και κάποιος της αποσπάζει το όπλο. Μισό δευτερόλεπτο κατόπιν μία δυνατή κλωτσιά στο στομάχι την ανατρέπει και πέφτει ανάσκελα.

—Μάκ!, φωνάζει με πνιχτή φωνή. Μάκ! Βοήθεια!
'Αλλά κανείς δεν την ακούει. 'Η ανάσα της κόβεται και έχει την αίσθηση ότι κατακυλάει σ' ένα βαθύ και σκοτεινό πηγάδι...

Ο Μάκ Ντάνν αρνείται με περιφρόνησι να γίνει προσώτος.

ΤΟΥΤΗ έκκριώς την ώρα ο Μάκ Ντάνν ταξιδεύει δεμένος χειροπόδαρος μέσα σ' ένα αυτοκίνητο με κατεβαμένα στόρ, προς την πλατεία Ουάσιγκτων. Σ' αυτή την άριστοκρατική συνοικία της Νέας Υόρκης, είναι ένα από τα πολλά καταφύγια, που διαθέτει ο σατανικός και όσύλληπτος έγκληματίας "Εντμοντ Φρέλιχ. Το αυτοκίνητο σταματάει στο πίσω μέρος του κήπου που τριγυρίζει το μεγάλο σπίτι και ο Μπρούκ λύνει τα πόδια του νεαρού ρέπορτερ και κρατών-

τας τον απ' το μπράτσο προχωρεί μαζί του σε μια σιδερένια πόρτα. Ο δημοσιογράφος κυττάζει γύρω του. Δυό δώματα πιο εκεί, στην μεγάλη πλατεία και στη φαρδεία λεωφόρο, οι άνθρωποι και τ' αυτοκίνητα κυκλοφορούν και κανείς δεν υποψιάζεται πως σ' αυτό το ήρεμο εξωτερικό σπίτι έχει τη φυλιά του ο δολοφόνος, που σκορπίζει τον όρατο θάνατο έξυπνημένων τις σκοτεινές δυνάμεις του κακού...

Περνούν τον κήπο και φτάνουν σε μιαν άλλη πόρτα. Κ' ποιος ανοίγει. 'Ανεβαίνουν μερικές σκάλες, μπαίνουν σ' ένα χώλ πολυτελέστατα επιπλωμένο και ο Μπρούκ σπρώχνει άποτομα σε μια καρέκλα τον νεαρό ρέπορτερ.

—Όταν τελειώσης την κουβέντα με τον αρχηγό, λέει κι' ένα όσχημο χαμόγελο κρέμεται στα χοντρά του χείλη, θα κουβεντιάσουμε κι' οι δυό μας. Πριν σε καθαρίσω, θα σου έπιστρέψω μερικές γραδιές που σου χρωστάω...

'Αν ήταν διαφορετικά τα πράγματα, ο Μάκ θα ξεκαρδίζότανε στα γέλια. Γιατί πραγματικά το μούτρο του Μπρούκ είναι το ίδιο με μιό εάτσα μασκαρά απ' τις γραδιές που κατόφερε να το δώση στο μαγαζί του Γιαγκ-Τσέγκ, πριν τον αιχμαλωτίσουν οι άνθρωποι του Φρέλιχ. Το δεξιό του μάτι είναι μισόκλειστο και καύρο. 'Η μύτη του έχει πριστή σαν μελιτζάνα και το ένα μάγουλό

του είναι κόκκινο σαν να τ'ό βαψες με γυναικείο ρουζ. Θα γελούσε. Άλλα τώρα δεν έχει καμιά διάθεση. Ή θέσι του είναι εξαιρετικά δύσκολη. Και δεν είναι μονάχα για τον έαυτό του που άνησυχεί. Μιά δυνατή άγωνία τον πνίγει για την τύχη της Έλλην. Τί έκανε τάχα ή βοηθός του; Είδοποίησε τον Τζαίημς Στούαρτ; Πού βρίσκεται τώρα; Όλα αυτά τ'ά έρωτήματα τον κρατούν σ'ε δυνατή άγωνία. "Αχ! "Αν δεν είχε χάσει τ'ό δαχτυλίδι με την μπλε πέτρα! Όλα θ'ά πηγαιναν καλά και, αντί ν'ά βρίσκεται τώρα εδώ δεμένος, θ'ά πετούσε σαν άστραπη, θ'ά χτυπούσε σαν κεραυνός και θ'ά κατέφερε θανάσιμα πλήγματα στη συμμορία, που άπειλεί ν'ά καταστρέψη την Νέα Υόρκη.

Σ' αυτές τις μελαγχολικές σκέψεις είναι θυθισμένος ο Μάκ, όταν κάποιος έρχεται δίπλα του και τον σκουντάει με δάναυσο τρόπο. Είναι ο Μπρούκ.

— Άντε, σήκω μωρό!, του λέει. Έφτασε ή ώρα σου! Τ'ό άφεντικό σ'ε περιμένει...

Ο Μάκ σηκώνεται και, άκολουθώντας τον κακούργο με την προσημένη μύτη, μπαίνει σ' ένα μεγάλο εύρύχωρο δωμάτιο. Στ'ό βάθος πίσω άπό ένα τραπέζι διακρίνει τον Φρέλιχ. Κάθεται σ'ε μία αναπαυτική πολυθρόνα και καπνίζει ένα άκριβο πούρο. Τ'ό σκούρο πρόσωπό του δείχνει εύχαριστημένο. Ο νεαρός ο-

πορτερ τ'ό θυμάται πολύ καλά αυτό τ'ό μούτρα με τ'ό σατανικό βλέμμα. Πρίν μιά έβδομάδα, όταν φορούσε την μπλε φόρμα και την κόκκινη μπέρτα με τ'ά χρυσά κρόσια τ'ού Γερακιού, τον είχε ανταμώσει σ'ε ένα άλλο σπίτι και ή σιδερένια γραβιά του είχε προσγειωθεί κατ' επανέληψι στ'ό στομάχι του. Μά τότε κατ'άφερε ν'ά ξεγλυστρήσει. Ο Μάκ λοιπόν τον γνωρίζει. Εκείνος όμως δεν μπορεί ν'ά φανταστεί ότι τ'ούτος ο έφηβος, που στέκει μπροστά του με δεμένα τ'ά χέρια, είναι τ'ό ίδιο πρόσωπο με τ'ό Γεράκι, τον Νέον Υπεράνθρωπο.

— Εσύ λοιπόν είσαι ο παλληκαράς, ο Μάκ Ντάνυ; τον ρωτάει και ή φωνή του είναι γεμάτη ειρωνία. Η γραμματεύς μου, ή Άννυ Γκάρντερ, μου είπε πολλά ένδιαφέροντα πράγματα για σένα. Ήθελα ν'ά μάθω πώς σου ήρθε ή ιδέα ν'ά τ'ά βάλης μαζί μου. Δεν ξέρεις λοιπόν ότι ο Έντμορτ Φρέλιχ είναι ανίκητος; Ο νεαρός ρεπόρτερ άνασηκώνει τ'ους ώμους.

— Αυτό δεν τ'ό ξέρεις, Φρέλιχ, έποκρίνεται με θάρρος που ξαφνιάζει τον άρχικατάσκοπο. Κάποια μέρα όλοι πληρώνουν. Και συ θ'ά πληρώσεις για όσα έκανες.

Ο Φρέλιχ κατσουφιάζει και άπό τ'ά σκούρα μάτια του περνάει μιά άστραπή. Όμως έχει τ'ό λόγο του και κρατιέται. Πνίγει τ'ή λύσσα που τον παιδεύει.

— Η δύναμή μου είναι ά-

περιορίστη, Μάκ Ντάνυ, λέει προσπαθώντας να φανή εύγενικός. Κανείς δεν μπορεί να τὰ βάλει μαζί μου. Βλεπεις αυτόν τον χαρτοφύλακα;

Ο Μάκ κυττάζει εκεί που του δείχνει.

—Ναί. Τον βλέπω, λέει.

—Δεν μαντεύεις λοιπόν, τίνος είναι;

—Ο χαρτοφύλακας του Στήβενσον, λέει ο δημοσιογράφος. Αυτό το ξέρω. Ένας

Ο Μάκ πυροβολεί και ο Κινέζος διπλώνεται στα δύο!

από τους ανθρώπους σου τον δολοφόνησε και πέτυχε μέσα στη σύγχυση και την ταραχή να τον κλέψη.

—Τό βρήκες!, κάνει αυτός και σηκώνεται. Αυτό δεν αποδεικνύει τη δύναμή μου; Οί άνθρωποί μου, αποφασισμένοι για όλα, ρισκάρουν κάθε στιγμή τη ζωή τους εκτελώντας τις εντολές μου. Έχω τώρα στη διάθεσί μου τα μεγαλύτερα μυστικά της 'Αμερικής. Σε λίγο κι' ο ίδιος ο Πρόεδρος των 'Ηνωμένων Πολιτειών θα αναγκασθί να υποκλιθί μπροστά μου. Χθές ο Στήβενσον, σήμερα ο Εισαγγελεύς Πέγκ, αύριο ένας άλλος... Οί άκτινες του θανάτου, το μεγάλο μυστικό που αγωνίζονται να εξηγήσουν όλοι οι 'Αμερικανοί έπιστήμονες, είναι στη διάθεσί μου και σκορπίζω τον άόρατο θάνατο, όταν και όπου θελήσω... Έχω λοιπόν να σου κάνω μια πρόταση...

Ο Μάκ άνασηκώνει παραξενεμένος το κεφάλι.

—Μού χρειάζεται ένας καινούργιος συνεργάτης, συνεχίζει αυτός. 'Απ' όσα έμαθα για σένα, έβγαλα το συμπέρασμα πώς μού χρειαζέσαι. Και έξυπνος και άνοιχτομέτης είσαι. Θέλεις να συνεργασθής μαζί μου; Μή διαοστής να μού άπαντήσης. 'Αν πής ναί, θα γίνουμε φίλοι, θα ξεχάσω τα όσα έχεις γράψει για μένα και θα κερδίσης χιλιάδες δολάρια. 'Αν πής όχι, μπορείς να λογαριάσης από τώρα τον έαυτό

σου νεκρό. Δὲ θὰ σὲ λυπηθῶ
θὰ πεθάνῃς μὲ τὸν πιὸ φρι-
χτὸ τρόπο.

—Μοῦ ζητᾷς λοιπὸν νὰ γί-
νω προδότης; ρωτᾷει ὁ Μάκ.

—Οἱ λέξεις δὲν ἔχουν ση-
μασία!, ἀποκρίνεται αὐτός.
Θὰ γίνῃς πλούσιος καὶ κά-
ποια μέρα θὰ μὲ εὐλογῇς...

Τὸ πρόσωπο τοῦ νεαροῦ ρέ-
πορτερ γεμίζει περιφρόνησι.

—Συχαίνομαι καὶ νὰ σὲ
φτύσω ἀκόμη, δολοφόνε!,
γρυλλίζει μὲ σφιχτὰ τὰ δον-
τια. Μπορεῖς νὰ διατάξεις νὰ
μὲ σκοτώσουν. Προδότης τῆς
πατρίδας του δὲν γίνεται ὁ
Μάκ Ντάνυ! Βγάλτο ἀπὸ τὸ
νοῦ σου!

Ὁ Φρέλιχ γίνεται ἀπότο-
μα κίτρινος. Ἡ κάθε λέξι τοῦ
θαρραλέου αὐτοῦ παιδιοῦ εἶ-
ναι καὶ μιὰ πυρωμένη μαχαι-
ριὰ στὴ βρώμικη ψυχὴ του.
Τὰ μάτια του στενεύουν ἀπὸ
μιὰ ἄγρια λύσσα. Σηκώνει τὸ
χέρι του καὶ τὸ κατεβάζει μὲ
δύναμι στὸ πρόσωπο τοῦ νεα-
ροῦ ρέπορτερ.

—Νά, γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μι-
λᾷς πιὸ εὐγενικά!, μουγγρί-
ζει.

—Εἶσαι ἕνας συχαμερὸς
δολοφόνος!, λέει πάλι ὁ Μάκ.
Θὰ ἤθελα νὰ ἔβλεπα τὰ μού-
τρα σου, ὅταν θὰ καθῆσῃς
στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα!

—Δὲν θὰ προφτάσῃς, ἡλί-
θιε!, κάνει ὁ ἀρχικατάσκοπος
καὶ σηκώνει τοὺς ὤμους. Σὲ
λίγο θὰ εἶσαι νεκρός!

Πηγαίνει πρὸς τὸ γραφεῖο
του καὶ πατάει μὲ τὸ δάχτυ-
λο τὸ κουδούνι. Ὁ Μάκ κα-

Τότε μιὰ μυστικὴ πόρτα ἀνοίγει
στὸν τοῖχο τοῦ δωματίου!

ταλαβαίνει πὼς ἔφτασε ἡ τε-
λευταία του ὥρα...

Ὁ Τζιμ Γκάφας πα-
ρακολουθεῖ ἕναν.. πρῶ-
ην τυφλὸ καὶ θαυμα-
τουργεῖ.

Ο ΤΖΙΜ ΓΚΑΦΑΣ παρα-
κολουθεῖ ἀπὸ νωρὶς τ'
ἀπόγεμα τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴ
φυσαρμόνικα, ποὺ παρίστανε
τὸν τυφλὸ. Ὁ ἀραπάκος δὲν

θὰ εἶχε καμμιά διάθεσι νὰ ξεποδοριάζεται, παίεινοντάς τον τὸ κατόπι, ἀλλὰ ἦταν τὸ δαχτυλίδι μὲ τὴν μπλε πέτρα στὴ μέση! Τὸ σχέδιό του εἶναι νὰ μάθῃ πού κάθεται, νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ φίλο του, τὸν κύριο Μάκ, νὰ πάῃ τὴν ἄλλῃ μέρα νὰ τοῦ τὸ ζητήσῃ...

Ἀπὸ νωρὶς λοιπὸν τὸν ἔχει πάρει τὸ κατόπι καὶ ὁ πρῶην... τυφλός, χωρὶς τὰ μαῦρα γυαλιὰ τώρα, περπατᾷ καλύτερα ἀπὸ τὸν κοθῆνα καὶ περνᾷ ἀνάμεσα στ' αὐτοκίνητα μὲ καταπληκτικὴ ἄνεσι.

—Κρίμας τὰ τρία σέντσια μου!, γκρινιάζει ὁ Γκάφας. Σὲ λίγο θὰ μοῦ σωθῇ ἡ παρακαταθήκη τῆς σοκολάτας καὶ δὲν θὰ ἔχω τί νὰ βάλω στὸ σῶμα μου νὰ πᾶνε κάτω τὰ φαρμάκια!

Τὸν ἔχει ξεποδοριάσει κυριολεκτικὰ τοῦτος ὁ ἄνθρωπος. Στὴν ἀρχή, πῆγε σὲ μιὰ καφεταρία. Κάθησε μέσα καὶ ἔφαγε κάτι. Ὑστερα, πῆγε στὸ πάρκο καὶ κάθησε διαβάζοντας μιὰ ἐφημερίδα. Κατοπι μῆτρε σ' ἓνα λαϊκὸ ἐστιατόριο. Τελευταία, στάθηκε ἔξω ἀπὸ ἓνα σινεμά κι' ἐτοιμάστηκε νὰ βγάλῃ εἰσιτήριο. Τὸ μούτρο τοῦ Τζὶμ Γκάφας μούσκεψε ἀπὸ ἰδρώτα ἀγωνίας. "Αν ἔμπαινε σὲ κινηματογράφο, θὰ τὸν ἔχανε γιατί δὲν εἶχε αὐτὸς χρήματα νὰ πληρώσῃ τὴν εἴσοδο. Εὐτυχῶς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ φυσαρμόνικα ἄλλαξε γνώμη. Κύτταξε τὸ ρολόι του καὶ μετάνιωσε. Δὲν ἔδγαλε εἰσιτήριο κι' ἄ-

πομακρύνθηκε ἀπὸ κείνο τὸ σημείον.

Εἶνε ἀρχίσει σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ νὰ νυχτώνῃ καί, ξελιγωμένος, ὁ Τζὶμ Γκάφας συνέχιζε τὴν παρακολούθησι, βλαστημώντας τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή πού δρεῖθηκε αὐτὸς ὁ στραβός... πού δὲν ἦταν στραβός, μπροστὰ του.

Τώρα ἔχουν φτάσει στὴν πλατεία Οὐάσιγκτων. Μπροστὰ αὐτός, πίσω ὁ ἀραπάκος. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ φυσαρμόνικα στρίβει καὶ μπαίνει σὲ μιὰ πόροδο. Ὑστερα πλησιάζει μιὰ σιδερένια πόρτα, πού βραϊσκεται στὸ πίσω μέρος ἐνὸς κήπου, χτυπάει καὶ κάποιος ἔρχεται καὶ τοῦ ἀνοίγει.

—Περίεργο!, λέει ὁ Γκάφας καὶ ξύνει τὸ κεφάλι του νὰ κατεβάσῃ ἰδέες. Πῶς εἶναι δυνατό αὐτὸς ὁ κουρελῆς νὰ μένῃ σ' ἓνα τόσο πλούσιο σπίτι; Κάποιο λόκκο ἔχει ἡ φάβα.

Καὶ παίρνει τὴ μεγάλη ἀπόφασι... νὰ λύσῃ τὸ μυστήριο σὰν δαιμόνιος ντέτεκτιβ πού πιστεύει πῶς εἶναι, κι' ἄς μὴν τὸν ἀναγνωρίζουν οἱ ἄλλοι! Τὸ σκοτάδι τὸν προστατεύει καὶ μιὰ καὶ δυὸ σκαρφαλώνει στὰ κάγκελα καὶ πηδάει στὸν κήπο. Γλυστράει πρὸς τὴν πόρτα πού μπῆκε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν φυσαρμόνικα, τὴν δρίσκει μισάνοιχτη καὶ προχωρεῖ μέσα. Ἀκούει μερικὲς κουβέντες, Κρύβεται κάπου. Περιμένει μερικά λεπτά καὶ προχωρεῖ πάλι. Νάτος ὁ ἄνθρωπος πού

ζητάει. Είναι μπροστά σ' ένα νιπτήρα και πλένεται. Ο Γκάφας μπαίνει όθουρβα και κρύβεται πίσω από το μισάνοιχτο φύλλο της πόρτας. Ο πρώην στραβός πλένει τα μούτρα του με ζεστή σαπουνάδα και ο μικρός άραπάκος βλέπει με έκπληξη ένα έντελως διαφορετικό πρόσωπο. Ο άνθρωπος με τη φυσαρμόνικα, λοιπόν, είχε αλλάξει το μούτρο του με διάφορες πλαστικές ουσίες και τώρα πλένεται για να απαλλαγεί απ' αυτές, να ξαναβρεί την κανονική φυσιογνωμία του. Μα γιατί όλα αυτά; Άπορεί ο Γκάφας. Για να μαζέψει μερικά σέντς έκανε όλη αυτή τη φασαρία; Όμως ξαφνικά γουρλώνει τα μάτια και σταματάει να σκέφτεται τα σέντς. Άπάνω στο τζαμένιο ράφι του νιπτήρα βλέπει κάτι και η καρδιά του χτυπάει διαστικά.

Το δαχτυλίδι με την μπλε πέτρα βρίσκεται στο τζαμένιο ράφι. Καθώς πλένεται, το έβγαλε για να μη γλυστρήσει απ' τα δάχτυλα του και πέση στην τρύπα του νεροχύτη. Το έβγαλε και το άκούμπησε εκεί. Και ο Τζιμ γουρλώνει τα μάτια του! "Αχ, ως είχε ένα χέρι τρία μέτρα να το άπλωνε ως εκεί να το άρπαζε και... αν τον ξαναβλέπανε, να του γράφανε!

— Τί έγινε λοιπόν με τον Εισαγγελέα; ρωτάει μία φωνή από το διπλανό δωμάτιο.

— Η φυσαρμόνικα τον καβόνισε!, απαντάει εκείνος

που πλενότανε και σκουπίζεται τώρα. Τον μαζέψαν απ' το πεζοδρόμιο και αύριο θα του κάνουνε κηδεία.

Ο Γκάφας άνατριχιάζει και παραλίγο... να το βάλη στα πόδια! Να λοιπόν η άπάντησι στις άπορίες του. Μωρέ που έπεςε πάλι; Σε ποιά φοδερή σπείρα δολοφονών τον ώδήγησε το ντετεκτιβικό δαιμόνιό του;

— Έχεις τσιγάρο; ρώτησε ό... πρώην στραβός.

— Έλα να σου δώσω, έρχεται η άπάντησι από την άλλη κάμαρα.

Ο άνθρωπος με την πετσέτα στο χέρι βγαίνει από την κάμαρη. Αυτό είναι μία εύκαιρία για τον Γκάφας. Πατώντας στις μύτες των παπουτσιών του, προχωρεί προς τον νιπτήρα. Πλησιάζει. Ένα βήμα άκόμα και το δαχτυλίδι με τη μπλε πέτρα θα είναι στα χέρια του. Άπλώνει το χέρι. Το φουχτιάει. Το μαύρο μούτρο του αστράφτει όπο χορά... άλλα σχεδόν άμέσως γίνεται άσπρο! Εκείνος, που δυό λεπτά νωρίτερα βγήκε από την κάμαρα, έπιστρέφει μ' ένα τσιγάρο στο στόμα. Έπιστρέφει και στέκει καρφωμένος στο κατώφλι, σαν να τον χτύπησε άστροπελέκι, καθώς βλέπει τον μικρό άραπάκο ν' άρπάξη το δαχτυλίδι...

— Άτιμε, νέγρε κλέφτη!, φωνάζει και μουντάρει άπάνω του. Τώρα θα δής!

Ο Γκάφας άρχίζει να τρέμει.

Μεγάλε Θεέ των νέγων!, ξεφωνίζει. Με φάγα-νε μπαμπέσικα! Βοήθεια!

Καί τρέχει και τρυπώνει πίσω απ' την πόρτα ζητώντας να κρύψει κάπου το δαχτυλίδι. Καί, άφου δέ θρίσκει τίποτα άλλο πιό πρόχειρο, τó ρίχνει στο στόμα του.... και παρασταίνει τον μουγγό!

— Πού είναι τó δαχτυλίδι που έκλεψες; Τόν ρωτάει και τόν άρπάζει και τόν σέρνει έξω από την κρυψώνα του. Φέρε τó δαχτυλίδι πριν σου τσακίσω τά πλευρά! Φέρτο, γιατί... γιατί... για... για...

Τά μάτια του ανοίγουν διά πλατα και κάνει μερικά βήματα σαστισμένος πρòς τά πίσω.

—Τò Γεράκι!, ξεφωνίζει με κομμένη ανάσα. 'Ο Νέος 'Υπεράνθρωπος!

Τò Γεράκι νικά μὰ ή Έλλην μένει στά χέρια τών κακούργων.

ΤΗΝ ΙΔΙΑ στιγμή ό Τζιμ Γκάφας βλέπει τόν έαυτό του ντυμένο τή στολή - μπλέ φόρμα, κόκκινη μπέρτα - τού Γερακιού! Νοιώθει τó στήθος του νά φουσκώνη από ένα πρωτοφανέρωτο θάρρος και τά μπράτσα νά γίνονται σιδερένια. 'Η μπλέ πέτρα τού δαχτυλιδιού, που έρριξε στο στόμα του, κάνει πάλι τó θαύμα της!

— Πίσω και σάς έφαγα όλους! φωνάζει θυμωμένος. Είμαι ό Νέος 'Υπεράνθρωπος!...

Δέ μπορεί νά εξηγήσθ πώς έγινε από Τζιμ Γκάφας... 'Υπεράνθρωπος, αλλά αυτό δέν τόν ενδιαφέρει αυτή τή στιγμή. 'Ορμάει άπάνω στόν... πρώην στραβό και νά τού ντρεσάρει μιá δυνατή γροθιά ανάμεσα στα φρύδια. Ξεβιδώνει τó σαγόνι ενός άλλου που δοκιμάζει νά επέμβει και σαλτάρει σέ μιá μαρμαρίνη σκάλα που βρίσκεται μπροστά του. Άνεβαίνει έφτά - έφτά τά σκαλοπάτια και δίνει μιá κουτουλιά σέ κάποιον που κρατάει ένα αυτόματο και τόν ρίχνει ανάσκελα. Πού τάει; Ούτε ό ίδιος ξέρει πού πάει! Τρελλός από τόν ένθουσιασμό του, γιατί κατάφερε νά πάρη τó πολύτιμο δαχτυλίδι που θά ξανάκανε χαρούμενο τόν κύριο Μάκ, μεθυσμένος από τή χαρά του ξανάγινε Νέος 'Υπεράνθρωπος (*) ρίχνεται άπάνω σέ πόρτες που βρίσκονται μπροστά του, τσακίζει με τίς σιδερένιες γροθιές κranία, ανατρέπει έπιπλα και σκορπίζει γύρω του τόν πανικό!

'Από δεξιά κι' άριστερά, πίσω του και μπροστά του, έξαγριωμένα μούτρα προβάλλουν πίσω από πόρτες, που ανοίγουν και κλείνουν, βροντούν σ' αυτιά του πυροβολισμοί, σφυρίζουν από παντού σφαίρες! Τού ρίχνουν στο ψαχνό, αλλά έκείνος, καθώς τόν προστετεύει ό άόρατος θώρακας, δέν αισθάνεται πα-

(*) Διάβασε τεύχος δ «Τò άσπρο και τó μαύρο Γεράκι».

ρὰ κάτι σὰν ἐλαφρὰ κεντήματα καρφίτσας, πού τὸν κάνουν νά... θυμῶνῃ περισσότερο!

— Τὸ Γεράκι! Τὸ Γεράκι! ἀκούει φωνές γύρω του.

— Πίσω γιατί σὰς ἔκανα κιμῶ!, κραυγάζει ὁ Γκάφας. Πού εἶναι... ἡ κουζίνα γιατί ξελιγώθηκα!

Καί, καθὼς προχωρεῖ σκορπίζοντας γύρω του τὸ φόβο καὶ τὸν τρόμο, βρίσκεται μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη πύρτα μισάνοιχτη. Δίνει μιὰ κουτουλιὰ καὶ τὴν ἀνοίγει. Βλέπει τὸν ἄσπρο φίλο του τὸν Μάκ Ντάνυ δεμένο! Κάποιος τὸν σέρνει δάναυσα καὶ τὸν χτυπάει. Ἀλλὰ καὶ ὁ νεαρὸς ρέπορτερ τοῦ «Νταίηλυ Χέρελντ» γουρλώνει τὰ μάτια του, καθὼς βλέπει τὸν Τζίμ Γκάφας, τὸ μικρὸ χαζὸ ἀραπάκο, μὲ τὴ στολὴ τοῦ Γεραικιού. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τί συμβαίνει! Ὅμως τούτῃ τὴν πιδ κρίσιμη στιγμή δὲν κάθεται νὰ ψάξῃ νὰ βρῇ ἐξηγήσεις. Τὸ μυαλό του δουλεύει γοργὰ καὶ ὁ νοῦς του εἶναι στὴν τσάντα τοῦ Στήβενσον μὲ τὰ πολυτίμα ἔγγραφα, πού βρίσκεται ἀπάνω στο τραπέζι κοντὰ στὸν ἀρχι κατὰσκοπο Φρέλιχ.

— Τζίμ!, φωνάζει. Πάρε τὴν τσάντα αὐτὴ ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ κράτα τὴν γερά! Ὑστερα ἔλα κοντὰ μου!

Ὁ ἀραπάκος, πού τούτῃ τὴ στιγμή ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ Μπρουκ — γιατί αὐτὸς εἶναι πού σέρνει τὸν δεμένο Ντάνυ—κάνει μιὰ

ἀπότομη στροφή καὶ βλέπει τὸν χαρτοφύλακα. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ὀρμαίνει πρὸς τὸ τραπέζι καὶ ὁ Φρέλιχ. Τὸ σκούρο μούτρο του εἶναι γεμάτο λύσσα καὶ τὰ μάτια του εἶναι θολά. Ὁ κακούργος κρατᾷ ἓνα πιστόλι καὶ πιέζει τὴν σκανδάλη. Μερικὲς γλῶσσες φωτιᾶς καὶ κάμποσες σφαῖρες χτυποῦν στὸν ἀόρατο θώρακα τὸν Νέον Ὑπεράνθρωπο. Ἀλλὰ ὁ Τζίμ Γκάφας δὲν χαμπαρίζει, οὔτε ἰδρώνει τὸ αὐτί του ἀπὸ κάτι τέτοια! Πραγματοποιεῖ ἓνα μακροβούτι, προσγειώνει τὴ γροθιά του στὸ στομάχι τοῦ Φρέλιχ καὶ ἀρπάζει τὸ χαρτοφύλακα. Ὑστερα σὰν ἀστραπὴ γυρίζει στὸν Μάκ Ντάνυ. Ὁ Μπρουκ τρομοκρατημένος ἀπὸ τὴν κεραυνόβολα ἐπίθεσι ἔχει χαθῇ.

— Λύσε μου τὰ χέρια, Τζίμ!, διατάζει ὁ νεαρὸς ρέπορτερ.

Ὁ ἀράπης Νέος Ὑπεράνθρωπος μὲ γοργές κινήσεις ἐλευθερώνει τὸν Μάκ καὶ τὰ κάτασπρα δόντια του ἀστράφτουν ἀπάνω στὸ μαῦρο πρόσωπό του, καθὼς χαμογελάει ἀπὸ εὐτυχία.

— Πάρε καὶ τὸ δαχτυλίδι, κύριε Μάκ!, τοῦ λέει. Θὰ σοῦ πῶ ἀργότερα πῶς ἔφτασε στὰ χέρια μου...

Ὁ δημοσιογράφος παίρνει τὸ δαχτυλίδι μὲ τὴ μπλὲ πέτρα καὶ τὸ πρόσωπό του φωτίζεται ἀπὸ χαρὰ.

— Εἰσαι ἐν τάξει, Τζίμ!, τοῦ λέει καὶ τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τὸν φιλάει...

— Νά μην ξεχάσης νά τῷ πῇ αὐτό στήν κυρία Μάργκαρετ, λέει ὁ ἀραπάκος. Θέλω διπλή μερίδα κέικ...

— Ἐν τάξει! Ἀλλά δὲ τελειώσαμε ἀκόμα, Τζίμ.

Καί ὁ Μάκ μέ δυο σάλτα, φέρνοντας ταυτοχρόνως καί τή μπλὲ πέτρα τοῦ δαχτυλιδίου στήν ἀκρὴ τῆς γλώσσας του, ὁρμάει πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀρχικατασκόπου Φρέλιχ. Ἐκεῖνος ὅμως ἔχει ἐξαφανισθῇ. Ἐνα κομματι τοῦ τοίχου ὑποχωρεῖ καί ὁ δολοφόνος ἐξαφανίζεται πίσω ἀπ' αὐτό...

— Θὰ ξανασυναντηθούμε, Μάκ Ντάνυ!, ἀκούγεται ἡ ἀπαίσιμα φωνή του. Θὰ ξανασυναντηθούμε! Καί κανεῖς τότε δὲν θὰ μπόρῃ νά σὲ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου.

* * *

Ο ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΑΣ μέ τὰ ἀπόρρητα ἔγγραφα παραδίνεται τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν. Ὁ Μάκ ἔκανε τὸ καθήκον του. Τὸ θαυματουργὸ δαχτυλίδι εἶναι πάλι περυσμένο στὸ δάχτυλο τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ. Ὁ Τζίμ Γκά

φας ἔχει ἓνα ὁλόκληρο... ταψί ἀπὸ κέικ στὴ διάθεσί του. Ἡ κυρία Μάργκαρετ Ντάνυ εἶναι εὐτυχισμένη πού ἔχει κοντά της τὸν πολυαγαπημένο της γιό. Καί ὁ Τζαίμς Στουαρτ ἀκόμη, παρ' ὅλο τὸ πείσμα του, εἶναι ἐνθουσιασμένος μέ τὸ Γεράκι, πού πέτυχε ν' ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀρχικατασκόπου Φρέλιχ τὸν πολυτίμο χαρτοφύλακα.

Ὅλοι εἶναι εὐχαριστημένοι. Καί ὁ Μάκ Ντάνυ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι εὐτυχισμένος. Ὅμως δὲν εἶναι. Ἐνα ἀγκάθι τοῦ ἀγκυλώνει τὴν καρδιά καί πονάει. Ἡ ὁμορφὴ βοηθός του, ἡ μελαχροινὴ Ἑλλεν Τζόρνταν, ἔχει ἐξαφανισθῇ! Ὅλες οἱ ἐρευνες καί ὅλες οἱ προσπάθειες πού ἔκανε ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἡ κοκκινόμαλλοῦσα Γερμανίδα, ἡ Ἄννυ Γκάρντερ, μέ τὴν παρέα της ἔχουν ἐγκαταλείψει τὸ ὑπόγειο τοῦ Γιάγκ-Τσέγκ καί ἔχουν πάρει μαζί τους τὴν βοηθό του... Κι' ὁ Μάκ ξερεῖ τώρα πῶς ἡ Ἑλλεν, στὰ χέρια τῆς σπειρας τοῦ Ἐντρντ Φρέλιχ, διατρέχει ἓναν θανάσιμο κίνδυνο...

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσίς.

**Μία σπουδαία ἀνακοίνωσις
στὸ Τεῦχος 10**

Τί έχει γίνει ή "Έλλην, ή όμορφη Έλληνοαμερικανίδα φοιτήτρια; Βρίσκεται στα χέρια τών κακούργων; Είναι ακόμα ζωντανή; "Η μήπως οί δολοφόνοι τήν έχουν σκοτώσει για να έκδικηθούν τόν Μάκ Ντά-
νυ; Καί θα μπορέση ό νεαρός ρέπορτερ (ή τό Γεράκι, ό δεύτερος έαυτός του) να τήν σώση;

Στα έρωτήματα αυτά θα πάρετε απάντησι στο τεύχος 10 τού «Γερακιού», που κυκλοφορεί τήν έρχόμενη έβδομάδα με τόν τίτλο:

ΟΙ ΚΙΤΡΙΝΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

Πρόκειται για ένα συγκλονιστικό τεύχος, με συναρπαστικά έπεισόδια, άπροσδόκητες εξέλιξεις, γοητευτική πλοκή, άγωνία, γέλια!

ΓΕΡΑΚΙ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙ ΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: 'Οδὸς Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 9 ♦ Τιμὴ δραχ. 2

Οικονομικὸς Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουρᾶς, 'Αριστείου
δου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηθασιλείου, 'Αμαζόνων 25

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) Τὸ Παιδὶ τοῦ Μυστηρίου
- 2) Τὸ Γεράκι συντρίβει
- 3) Τὸ 'Ιπτάμενο Παιδί
- 4) Τιτανομαχία
- 5) 'Ο Προστάτης τοῦ Κόσμου

- 6) Τὸ Μαῦρο καὶ τὸ "Λαστρο
Γεράκι
- 7) Τὸ Φοβερὸ Μυστικὸ
- 8) 'Ο 'Αόρατος Θάνατος.
- 9) 'Ο Τζιμ Γκάφας θυμώνει.

Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος, τὸ 10, θὰ γίνη μιὰ

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ τεῦχος 10, μὲ
τὴν ἀνακοίνωσι ποὺ θὰ περιέχῃ!

